

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ὕπ' Ἀρ. 1089 τῆς 11ης ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1974

ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Ὁ περί τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συμβάσεως περί τοῦ Διεθνῶς Ἐγκύρου τῶν Ποινικῶν Ἀποφάσεων (Κυρωτικός) Νόμος τοῦ 1974 ἐκδίδεται διὰ δημοσιεύσεως εἰς τὴν ἐπίσημον ἑφημερίδα τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας συμφώνως τῷ Ἄρθρῳ 52 τοῦ Συντάγματος.

Ἀριθμός 9 τοῦ 1974

ΝΟΜΟΣ ΚΥΡΩΝ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ ΣΥΜΒΑΣΙΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΩΣ ΕΓΚΥΡΟΥ ΤΩΝ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Ἡ Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων ψηφίζει ὡς ἀκολουθῶς :

1. Ὁ παρῶν Νόμος θὰ ἀναφέρηται ὡς ὁ περί τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συμβάσεως περί τοῦ Διεθνῶς Ἐγκύρου τῶν Ποινικῶν Ἀποφάσεων (Κυρωτικός) Νόμος τοῦ 1974. Συνοπτικός τίτλος.

2. Ἐν τῷ παρόντι Νόμῳ, ἐκτὸς ἐὰν ἐκ τοῦ κεκλιμένου προκύπη διάφορος ἔννοια— Ἑρμηνεία.

«Σύμβασις» σημαίνει τὴν Εὐρωπαϊκὴν Σύμβασιν περί τοῦ Διεθνῶς Ἐγκύρου τῶν Ποινικῶν Ἀποφάσεων, τῆς ὁποίας τὸ κείμενον ἐν τῷ Ἀγγλικῷ πρωτοτύπῳ ἐκτίθεται εἰς τὸ Μέρος I καὶ ἐν μεταφράσει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν εἰς τὸ Μέρος II τοῦ Πίνακος :

Πίναξ.

Νοεῖται ὅτι ἐν περιπτώσει ἀντιθέσεως μεταξύ τῶν δύο κειμένων, ὑπερισχέει τὸ εἰς τὸ Μέρος I τοῦ Πίνακος ἐκτιθέμενον κείμενον.

3. Ἡ Σύμβασις, τῆς ὁποίας ἡ ὑπὸ τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας ἀποδοχὴ ἀπεφασίσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 10.945 καὶ ἀπὸ ἡμερομηνίας 25.11.1971 Ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, διὰ τοῦ παρόντος Νόμου κυροῦται. Κύρωσις Συμβάσεως.

ΠΙΝΑΞ
 ("Άρθρον 2)
 ΜΕΡΟΣ Ι

CONVENTION ON THE INTERNATIONAL VALIDITY
 OF CRIMINAL JUDGMENTS
 PREAMBLE

The Member States of the Council of Europe, signatory hereto,

Considering that the fight against crime, which is becoming increasingly an international problem, calls for the use of modern and effective methods on an international scale;

Convinced of the need to pursue a common criminal policy aimed at the protection of society;

Conscious of the need to respect human dignity and to promote the rehabilitation of offenders;

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve greater unity between its Members,

Have agreed as follows :

PART I

Definitions

ARTICLE 1

For the purposes of this Convention :

- (a) "European criminal judgment" means any final decision delivered by a criminal court of a Contracting State as a result of criminal proceedings;
- (b) "Offence" comprises, apart from acts dealt with under the criminal law, those dealt with under the legal provisions listed in Appendix II to the present Convention on condition that where these provisions give competence to an administrative authority there must be opportunity for the person concerned to have the case tried by a court;
- (c) "Sentence" means the imposition of a sanction;
- (d) "Sanction" means any punishment or other measure expressly imposed on a person, in respect of an offence, in a European criminal judgment, or in an "ordonnance pénale";
- (e) "Disqualification" means any loss or suspension of a right or any prohibition or loss of legal capacity;
- (f) "Judgment rendered in absentia" means any decision considered as such under Article 21, paragraph 2;
- (g) "Ordonnance pénale" means any of the decisions delivered in another Contracting State and listed in Appendix III to this Convention.

PART II

Enforcement of European criminal judgments

SECTION 1

General provisions

- (a) General conditions of enforcement

ARTICLE 2

This Part is applicable to :

- (a) sanctions involving deprivation of liberty;
- (b) fines or confiscation;
- (c) disqualifications.

ARTICLE 3

1. A Contracting State shall be competent in the cases and under the conditions provided for in this Convention to enforce a sanction imposed in another Contracting State which is enforceable in the latter State.

2. This competence can only be exercised following a request by the other Contracting State.

ARTICLE 4

1. The sanction shall not be enforced by another Contracting State unless under its law the act for which the sanction was imposed would be an offence if committed on its territory and the person on whom the sanction was imposed liable to punishment if he had committed the act there.

2. If the sentence relates to two or more offences, not all of which fulfil the requirements of paragraph 1, the sentencing State shall specify which part of the sanction applies to the offences that satisfy those requirements.

ARTICLE 5

The sentencing State may request another Contracting State to enforce the sanction only if one or more of the following conditions are fulfilled :

- (a) if the person sentenced is ordinarily resident in the other State ;
- (b) if the enforcement of the sanction in the other State is likely to improve the prospects for the social rehabilitation of the person sentenced ;
- (c) if, in the case of a sanction involving deprivation of liberty, the sanction could be enforced following the enforcement of another sanction involving deprivation of liberty which the person sentenced is undergoing or is to undergo in the other State ;
- (d) if the other State is the State of origin of the person sentenced and has declared itself willing to accept responsibility for the enforcement of that sanction ;
- (e) if it considers that it cannot itself enforce the sanction, even by having recourse to extradition, and that the other State can.

ARTICLE 6

Enforcement requested in accordance with the foregoing provisions may not be refused, in whole or in part, save :

- (a) where enforcement would run counter to the fundamental principles of the legal system of the requested State ;
- (b) where the requested State considers the offence for which the sentence was passed to be of a political nature or a purely military one ;
- (c) where the requested State considers that there are substantial grounds for believing that the sentence was brought about or aggravated by considerations of race, religion, nationality or political opinion ;
- (d) where enforcement would be contrary to the international undertakings of the requested State ;
- (e) where the act is already the subject of proceedings in the requested State or where the requested State decides to institute proceedings in respect of the act ;
- (f) where the competent authorities in the requested State have decided not to take proceedings or to drop proceedings already begun, in respect of the same act ;
- (g) where the act was committed outside the territory of the requesting State ;
- (h) where the requested State is unable to enforce the sanction ;
- (i) where the request is grounded on Article 5(e) and none of the other conditions mentioned in that Article is fulfilled ;

- (j) where the requested State considers that the requesting State is itself able to enforce the sanction ;
- (k) where the age of the person sentenced at the time of the offence was such that he could not have been prosecuted in the requested State ;
- (l) where under the law of the requested State the sanction imposed can no longer be enforced because of the lapse of time ;
- (m) where and to the extent that the sentence imposes a disqualification.

ARTICLE 7

A request for enforcement shall not be complied with if enforcement would run counter to the principles recognised in the provisions of Section 1 of Part III of this Convention.

(b) Effects of the transfer of enforcement

ARTICLE 8

For the purposes of Article 6, paragraph 1 and the reservation mentioned under (c) of Appendix I of the present Convention any act which interrupts or suspends a time limitation validly performed by the authorities of the sentencing State shall be considered as having the same effect for the purpose of reckoning time limitation in the requested State in accordance with the law of that State.

ARTICLE 9

1. A sentenced person detained in the requesting State who has been surrendered to the requested State for the purpose of enforcement shall not be proceeded against, sentenced or detained with a view to the carrying out of a sentence or detention order for any offence committed prior to his surrender other than that for which the sentence to be enforced was imposed, nor shall he for any other reason be restricted in his personal freedom, except in the following cases :

- (a) when the State which surrendered him consents. A request for consent shall be submitted, accompanied by all relevant documents and a legal record of any statement made by the convicted person in respect of the offence concerned. Consent shall be given when the offence for which it is requested would itself be subject to extradition under the law of the State requesting enforcement or when extradition would be excluded only by reason of the amount of the punishment ;
- (b) when the sentenced person, having had an opportunity to leave the territory of the State to which he has been surrendered, has not done so within 45 days of his final discharge, or if he has returned to that territory after leaving it.

2. The State requested to enforce the sentence may, however, take any measure necessary to remove the person from its territory, or any measures necessary under its law, including proceedings by default, to prevent any legal effects of lapse of time.

ARTICLE 10

1. The enforcement shall be governed by the law of the requested State and the State alone shall be competent to take all appropriate decisions, such as those concerning conditional release.

2. The requesting State alone shall have the right to decide on any application for review of sentence.

3. Either State may exercise the right of amnesty or pardon.

ARTICLE 11

1. When the sentencing State has requested enforcement it may no longer itself begin the enforcement of a sanction which is the subject of that request. The sentencing State may, however, begin enforcement of a sanction involving deprivation of liberty when the sentenced person is already detained on the territory of that State at the moment of the presentation of the request.

2. The right of enforcement shall revert to the requesting State :

- (a) if it withdraws its request before the requested State has informed it of an intention to take action on the request ;
- (b) if the requested State notifies a refusal to take action on the request ;
- (c) if the requested State expressly relinquishes its right of enforcement. Such relinquishment shall only be possible if both the States concerned agree or if enforcement is no longer possible in the requested State. In the latter case, a relinquishment demanded by the requesting State shall be compulsory.

ARTICLE 12

1. The competent authorities of the requested State shall discontinue enforcement as soon as they have knowledge of any pardon, amnesty or application for review of sentence or any other decision by reason of which the sanction ceases to be enforceable. The same shall apply to the enforcement of a fine when the person sentenced has paid it to the competent authority in the requesting State.

2. The requesting State shall without delay inform the requested State of any decision or procedural measure taken on its territory that causes the right of enforcement to lapse in accordance with the preceding paragraph.

(c) Miscellaneous provisions

ARTICLE 13

1. The transit through the territory of a Contracting State of a detained person, who is to be transferred to a third Contracting State in application of this Convention, shall be granted at the request of the State in which the person is detained. The State of transit may require to be supplied with any appropriate document before taking a decision on the request. The person being transferred shall remain in custody in the territory of the State of transit, unless the State from which he is being transferred requests his release.

2. Except in cases where the transfer is requested under Article 34 any Contracting State may refuse transit :

- (a) On one of the grounds mentioned in Article 6(b) and (c) ;
- (b) on the ground that the person concerned is one of its own nationals.

3. If air transport is used, the following provisions shall apply :

- (a) when it is not intended to land, the State from which the person is to be transferred may notify the State over whose territory the flight is to be made that the person concerned is being transferred in application of this Convention. In the case of an unscheduled landing such notification shall have the effect of a request for provisional arrest as provided for in Article 32, paragraph 2, and a formal request for transit shall be made ;
- (b) where it is intended to land, a formal request for transit shall be made.

ARTICLE 14

Contracting States shall not claim from each other the refund of any expenses resulting from the application of this Convention.

SECTION 2

Requests for enforcement

ARTICLE 15

1. All requests specified in this Convention shall be made in writing. They, and all communications necessary for the application of this Convention, shall be sent either by the Ministry of Justice of the requesting State to the Ministry of Justice of the requested State, or, if the Contracting States so agree, direct by the authorities of the requesting State to those of the requested State ; they shall be returned by the same channel.

2. In urgent cases, requests and communications may be sent through the International Criminal Police Organisation (INTERPOL).

3. Any Contracting State may, by declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, give notice of its intention to adopt other rules in regard to the communications referred to in paragraph 1 of this Article.

ARTICLE 16

The request for enforcement shall be accompanied by the original, or a certified copy, of the decision whose enforcement is requested and all other necessary documents. The original, or a certified copy, of all or part of the criminal file shall be sent to the requested State, if it so requires. The competent authority of the requesting State shall certify the sanction enforceable.

ARTICLE 17

If the requested State considers that the information supplied by the requesting State is not adequate to enable it to apply this Convention, it shall ask for the necessary additional information. It may prescribe a date for the receipt of such information.

ARTICLE 18

1. The authorities of the requested State shall promptly inform those of the requesting State of the action taken on the request for enforcement.

2. The authorities of the requested State shall, where appropriate, transmit to those of the requesting State a document certifying that the sanction has been enforced.

ARTICLE 19

1. Subject to paragraph 2 of this Article, no translation of requests or of supporting documents shall be required.

2. Any Contracting State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, reserve the right to require that requests and supporting documents be accompanied by a translation into its own language or into one of the official languages of the Council of Europe or into such one of those languages as it shall indicate. The other Contracting States may claim reciprocity.

3. This Article shall be without prejudice to any provisions concerning translation of requests and supporting documents that may be contained in agreements or arrangements now in force or that may be concluded between two or more Contracting States.

ARTICLE 20

Evidence and documents transmitted in application of this Convention need not be authenticated.

SECTION 3

Judgments rendered in absentia and "ordonnances pénales"

ARTICLE 21

1. Unless otherwise provided in this Convention, enforcement of judgments rendered in absentia and of "ordonnances pénales" shall be subject to the same rules as enforcement of other judgments.

2. Except as provided in paragraph 3, a judgment in absentia for the purposes of this Convention means any judgment rendered by a court in a Contracting State after criminal proceedings at the hearing of which the sentenced person was not personally present.

3. Without prejudice to Articles 25, paragraph 2, 26, paragraph 2 and 29, the following shall be considered as judgments rendered after a hearing of the accused :

- (a) any judgment in absentia and any "ordonnance pénale" which have been confirmed or pronounced in the sentencing State after opposition by the person sentenced ;
- (b) any judgment rendered in absentia on appeal, provided that the appeal from the judgment of the court of first instance was lodged by the person sentenced.

ARTICLE 22

Any judgments rendered in absentia and any "ordonnances pénales" which have not yet been the subject of appeal or opposition may, as soon as they have been rendered, be transmitted to the requested State for the purpose of notification and with a view to enforcement.

ARTICLE 23

1. If the requested State sees fit to take action on the request to enforce a judgment rendered in absentia or an "ordonnance pénale", it shall cause the person sentenced to be personally notified of the decision rendered in the requesting State.

2. In the notification to the person sentenced information shall also be given :

- (a) that a request for enforcement has been presented in accordance with this Convention ;
- (b) that the only remedy available is an opposition as provided for in Article 24 of this Convention ;
- (c) that the opposition must be lodged with such authority as may be specified ; that for the purposes of its admissibility the opposition is subject to the provisions of Article 24 of this Convention ; and that the person sentenced may ask to be heard by the authorities of the sentencing State ;
- (d) that, if no opposition is lodged within the prescribed period, the judgment will, for the entire purposes of this Convention, be considered as having been rendered after a hearing of the accused.

3. A copy of the notification shall be sent promptly to the authority which requested enforcement.

ARTICLE 24

1. After notice of the decision has been served in accordance with Article 23, the only remedy available to the person sentenced shall be an opposition. Such opposition shall be examined, as the person sentenced chooses, either by the competent court in the requesting State or by that in the requested State. If the person sentenced expresses no choice, the opposition shall be examined by the competent court in the requested State.

2. In the cases specified in the preceding paragraph, the opposition shall be admissible if it is lodged with the competent authority of the requested State within a period of 30 days from the date on which the notice was served. This period shall be reckoned in accordance with the relevant rules of the law of the requested State. The competent authority of that State shall promptly notify the authority which made the request for enforcement.

ARTICLE 25

1. If the opposition is examined in the requesting State, the person sentenced shall be summoned to appear in that State at the new hearing of the case. Notice to appear shall be personally served not less than 21 days before the new hearing. This period may be reduced with the consent of the person sentenced. The new hearing shall be held before the court which is competent in the requesting State and in accordance with the procedure of that State.

2. If the person sentenced fails to appear personally or is not represented in accordance with the law of the requesting State, the court shall declare the opposition null and void and its decision shall be communicated to the competent authority of the requested State. The same procedure shall be followed if the court declares the opposition inadmissible. In both cases, the judgment rendered in absentia or the "ordonnance pénale" shall, for the entire purposes of this Convention, be considered as having been rendered after a hearing of the accused.

3. If the person sentenced appears personally or is represented in accordance with the law of the requesting State and if the opposition is declared admissible, the request for enforcement shall be considered as null and void.

ARTICLE 26

1. If the opposition is examined in the requested State the person sentenced shall be summoned to appear in that State at the new hearing of the case. Notice to appear shall be personally served not less than 21 days before the new hearing. This period may be reduced with the consent of the person sentenced. The new hearing shall be held before the court which is competent in the requested State and in accordance with the procedure of that State.

2. If the person sentenced fails to appear personally or is not represented in accordance with the law of the requested State, the court shall declare the opposition null and void. In that event, and if the court declares the opposition inadmissible, the judgment rendered in absentia or the "ordonnance pénale" shall, for the entire purposes of this Convention, be considered as having been rendered after a hearing of the accused.

3. If the person sentenced appears personally or is represented in accordance with the law of the requested State, and if the opposition is admissible, the act shall be tried as if it had been committed in that State. Preclusion of proceedings by reason of lapse of time shall, however, in no circumstances be examined. The judgment rendered in the requesting State shall be considered null and void.

4. Any step with a view to proceedings or a preliminary enquiry, taken in the sentencing State in accordance with its law and regulations, shall have the same validity in the requested State as if it had been taken by the authorities of that State, provided that assimilation does not give such steps a greater evidential weight than they have in the requesting State.

ARTICLE 27

For the purpose of lodging an opposition and for the purpose of the subsequent proceedings, the person sentenced in absentia or by an "ordonnance pénale" shall be entitled to legal assistance in the cases and on the conditions prescribed by the law of the requested State and, where appropriate, of the requesting State.

ARTICLE 28

Any judicial decisions given in pursuance of Article 26, paragraph 3, and enforcement thereof, shall be governed solely by the law of the requested State.

ARTICLE 29

If the person sentenced in absentia or by an "ordonnance pénale" lodges no opposition, the decision shall, for the entire purposes of this Convention, be considered as having been rendered after the hearing of the accused.

ARTICLE 30

National legislations shall be applicable in the matter of reinstatement if the sentenced person, for reasons beyond his control, failed to observe the time-limits laid down in Articles 24, 25 and 26 or to appear personally at the hearing fixed for the new examination of the case.

SECTION 4

Provisional measures

ARTICLE 31

If the sentenced person is present in the requesting State after notification of the acceptance of its request for enforcement of a sentence involving deprivation of liberty is received, that State may, if it deems it necessary in order to ensure enforcement, arrest him with a view to his transfer under the provisions of Article 43.

ARTICLE 32

1. When the requesting State has requested enforcement, the requested State may arrest the person sentenced :

- (a) if, under the law of the requested State, the offence is one which justifies remand in custody, and
- (b) if there is a danger of abscondence or, in case of a judgment rendered in absentia, a danger of sequestration of evidence.

2. When the requesting State announces its intention to request enforcement, the requested State may, on application by the requesting State, arrest the person sentenced, provided that requirements under (a) and (b) of the preceding paragraph are satisfied. The said application shall state the offence which led to the judgment and the time and place of its perpetration, and contain as accurate a description as possible of the person sentenced. It shall also contain a brief statement of the facts on which the judgment is based.

ARTICLE 33

1. The person sentenced shall be held in custody in accordance with the law of the requested State; the law of that State shall also determine the conditions on which he may be released.

2. The person in custody shall in any event be released :

- (a) after a period equal to the period of deprivation of liberty imposed in the judgment ;
- (b) if he was arrested in pursuance of Article 32, paragraph 2, and the requested State did not receive, within 18 days from the date of the arrest, the request together with the documents specified in Article 16.

ARTICLE 34

1. A person held in custody in the requested State in pursuance of Article 32 who is summoned to appear before the competent court in the requesting State in accordance with Article 25 as a result of the opposition he has lodged, shall be transferred for that purpose to the territory of the requesting State.

2. After transfer, the said person shall not be kept in custody by the requesting State if the condition set out in Article 33, paragraph 2(a), is met or if the requesting State does not request enforcement of a further sentence. The person shall be promptly returned to the requested State unless he has been released.

ARTICLE 35

1. A person summoned before the competent court of the requesting State as a result of the opposition he has lodged shall not be proceeded against, sentenced or detained with a view to the carrying out of a sentenced or detention order nor shall he for any other reason be restricted in his personal freedom for any act or offence which took place prior to his departure from the territory of the requested State and which is not specified in the summons unless he expressly consents in writing. In the case referred to in Article 34, paragraph 1, a copy of the statement of consent shall be sent to the State from which he has been transferred.

2. The effects provided for in the preceding paragraph shall cease when the person summoned, having had the opportunity to do so, has not left the territory of the requesting State during 15 days after the date of the decision following the hearing for which he was summoned to appear or if he returns to that territory after leaving it without being summoned anew.

ARTICLE 36

1. If the requesting State has requested enforcement of a confiscation of property, the requesting State may provisionally seize the property in question, on condition that its own law provides for seizure in respect of similar facts.

2. Seizure shall be carried out in accordance with the law of the requested State which shall also determine the conditions on which the seizure may be lifted.

SECTION 5

Enforcement of sanctions

(a) General clauses

ARTICLE 37

A sanction imposed in the requesting State shall not be enforced in the requested State except by a decision of the court of the requested State. Each Contracting State may, however, empower other authorities to take such decisions if the sanction to be enforced is only a fine or a confiscation and if these decisions are susceptible of appeal to a court.

ARTICLE 38

The case shall be brought before the court or the authority empowered under Article 37 if the requested State sees fit to take action on the request for enforcement.

ARTICLE 39

1. Before a court takes a decision upon a request for enforcement the sentenced person shall be given the opportunity to state his views. Upon application he shall be heard by the court either by letters rogatory or in person. A hearing in person must be granted following his express request to that effect.

2. The court may, however, decide on the acceptance of the request for enforcement in the absence of a sentenced person requesting a personal hearing if he is in custody in the requesting State. In these circumstances any decision as to the substitution of the sanction under Article 44 shall be adjourned until, following his transfer to the requested State, the sentenced person has been given the opportunity to appear before the court.

ARTICLE 40

1. The court, or in the cases referred to in Article 37 the authority empowered under the same Article, which is dealing with the case shall satisfy itself:

- (a) that the sanction whose enforcement is requested was imposed in a European criminal judgment;
- (b) that the requirements of Article 4 are met;
- (c) that the condition laid down in Article 6 (a) is not fulfilled or should not preclude enforcement;
- (d) that enforcement is not precluded by Article 7;
- (e) that, in case of a judgement rendered in absentia or an "ordonnance pénale" the requirements of Section 3 of this Part are met.

2. Each Contracting State may entrust to the court or the authority empowered under Article 37 the examination of other conditions of enforcement provided for in this Convention.

ARTICLE 41

The judicial decisions taken in pursuance of the present section with respect to the requested enforcement and those taken on appeal from decisions by the administrative authority referred to in Article 37, shall be appealable.

ARTICLE 42

The requested State shall be bound by the findings as to the facts insofar as they are stated in the decision or insofar as it is impliedly based on them.

(b) Clauses relating specifically to enforcement of sanctions involving deprivation of liberty.

ARTICLE 43

When the sentenced person is detained in the requesting State he shall, unless the law of that State otherwise provides, be transferred to the requested State as soon as the requesting State has been notified of the acceptance of the request for enforcement.

ARTICLE 44

1. If the request for enforcement is accepted, the court shall substitute for the sanction involving deprivation of liberty imposed in the requesting State a sanction prescribed by its own law for the same offence. This sanction may, subject to the limitations laid down in paragraph 2, be of a nature or duration other than that imposed in the requesting State. If this latter sanction is less than the minimum which may be pronounced under the law of the requested State, the court shall not be bound by that minimum and shall impose a sanction corresponding to the sanction imposed in the requesting State.

2. In determining the sanction, the court shall not aggravate the penal situation of the person sentenced as it results from the decision delivered in the requesting State.

3. Any part of the sanction imposed in the requesting State and any term of provisional custody, served by the person sentenced subsequent to the sentence shall be deducted in full. The same shall apply in respect of any period during which the person sentenced was remanded in custody in the requesting State before being sentenced insofar as the law of that State so requires.

4. Any Contracting State may, at any time, deposit with the Secretary General of the Council of Europe a declaration which confers on it in pursuance of the present Convention the right to enforce a sanction involving deprivation of liberty of the same nature as that imposed in the requesting State even if the duration of that sanction exceeds the maximum provided for by its national law for a sanction of the same nature. Nevertheless, this rule shall only be applied in cases where the national law of this State allows, in respect of the same offence, for the imposition of a sanction of at least the same duration as that imposed in the requesting State but which is of a more severe nature. The sanction imposed under this paragraph may, if its duration and purpose so require, be enforced in a penal establishment intended for the enforcement of sanctions of another nature.

(c) Clauses relating specifically to enforcement
of fines and confiscations

ARTICLE 45

1. If the request for enforcement of a fine or confiscation of a sum of money is accepted, the court or the authority empowered under Article 37 shall convert the amount thereof into the currency of the requested State at the rate of exchange ruling at the time when the decision is taken. It shall thus fix the amount of the fine, or the sum to be confiscated, which shall nevertheless not exceed the maximum sum fixed by its own law for the same offence, or failing such a maximum, shall not exceed the maximum amount customarily imposed in the requested State in respect of a like offence.

2. However, the court or the authority empowered under Article 37 may maintain up to the amount imposed in the requesting State the sentence of a fine or of a confiscation when such a sanction is not provided for by the law of the requested State for the same offence, but this law allows for the imposition of more severe sanctions. The same shall apply if the sanction imposed in the requesting State exceeds the maximum laid down in the law of the requested State for the same offence, but this law allows for the imposition of more severe sanctions.

3. Any facility as to time of payment or payment by instalments, granted in the requesting State, shall be respected in the requested State.

ARTICLE 46

1. When the request for enforcement concerns the confiscation of a specific object, the court or the authority empowered under Article 37 may order the confiscation of that object only insofar as such confiscation is authorised by the law of the requested State for the same offence.

2. However, the court or the authority empowered under Article 37 may maintain the confiscation ordered in the requesting State when this sanction is not provided for in the law of the requested State for the same offence but this law allows for the imposition of more severe sanctions.

ARTICLE 47

1. The proceeds of fines and confiscations shall be paid into the public funds of the requested State without prejudice to any rights of third parties.

2. Property confiscated which is of special interest may be remitted to the requesting State if it so requires.

ARTICLE 48

If a fine cannot be exacted, a court of the requested State may impose an alternative sanction involving deprivation of liberty insofar as the laws of both States so provide in such cases unless the requesting State expressly limited its request to exacting of the fine alone. If the court decides to impose an alternative sanction involving deprivation of liberty, the following rules shall apply:

(a) If conversion of a fine into a sanction involving deprivations of liberty is already prescribed either in the sentence pronounced in the requesting State or directly in the law of that State, the court of the requested State shall determine the nature and length of such sanction in accordance with the rules laid down by its own law. If the sanction involving deprivation of liberty already prescribed in the requesting State is less than the minimum which may be imposed under the law of the requested State, the court shall not be bound by that minimum and shall impose a sanction corresponding to the sanction prescribed in the requesting State. In determining the sanction the court shall not aggravate the penal situation of the person sentenced as it results from the decision delivered in the requesting State.

(b) In all other cases the court of the requested State shall convert the fine in accordance with its own law, observing the limits prescribed by the law of the requesting State.

(d) Clauses relating specifically to enforcement of disqualification

ARTICLE 49

1. Where a request for enforcement of a disqualification is made such disqualification imposed in the requesting State may be given effect in the requested State only if the law of the latter State allows for disqualification for the offence in question.

2. The court dealing with the case shall appraise the expediency of enforcing the disqualification in the territory of its own State.

ARTICLE 50

1. If the court orders enforcement of the disqualification it shall determine the duration thereof within the limits prescribed by its own law, but may not exceed the limits laid down in the sentence imposed in the requesting State.

2. The court may order the disqualification to be enforced in respect of some only of the rights whose loss or suspension has been pronounced.

ARTICLE 51

Article 11 shall not apply to disqualifications.

ARTICLE 52

The requested State shall have the right to restore to the person sentenced the rights of which he has been deprived in accordance with a decision taken in application of this section.

PART III

International Effects of European Criminal Judgments

SECTION 1

Ne bis in idem

ARTICLE 53

1. A person in respect of whom a European criminal judgment has been rendered may for the same act neither be prosecuted nor sentenced nor subjected to enforcement of a sanction in another Contracting State :

(a) if he was acquitted ;

(b) if the sanction imposed ;

(i) has been completely enforced or is being enforced, or

(ii) has been wholly, or with respect to the part not enforced, the subject of a pardon or an amnesty, or

(iii) can no longer be enforced because of lapse of time ;

(c) if the court convicted the offender without imposing a sanction.

2. Nevertheless, a Contracting State shall not, unless it has itself requested the proceedings, be obliged to recognise the effect of ne bis in idem if the act which gave rise to the judgment was directed against either a person or an institution or anything having public status in that State, or if the subject of the judgment had himself a public status in that State.

3. Furthermore, any Contracting State where the act was committed or considered as such according to the law of that State shall not be obliged to recognise the effect of ne bis in idem unless that State has itself requested the proceedings.

ARTICLE 54

If new proceedings are instituted against a person who in another Contracting State has been sentenced for the same act, then any period of deprivation of liberty arising from the sentence enforced shall be deducted from the sanction which may be imposed.

ARTICLE 55

This Section shall not prevent the application of wider domestic provisions relating to the effect of ne bis in idem attached to foreign criminal judgments.

SECTION 2

Taking into consideration

ARTICLE 56

Each Contracting State shall legislate as it deems appropriate to enable its courts when rendering a judgment to take into consideration any previous European criminal judgment rendered for another offence after a hearing of the accused with a view to attaching to this judgment all or some of the effects which its law attaches to judgments rendered in its territory. It shall determine the conditions in which this judgment is taken into consideration.

ARTICLE 57

Each Contracting State shall legislate as it deems appropriate to allow the taking into consideration of any European criminal judgment rendered after a hearing of the accused so as to enable application of all or part of a disqualification attached by its law to judgments rendered in its territory. It shall determine the conditions in which this judgment is taken into consideration.

PART IV

Final provisions

ARTICLE 58

1. This Convention shall be open to signature by the member States represented on the Committee of Ministers of the Council of Europe. It shall be subject to ratification or acceptance. Instruments of ratification or acceptance shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

2. The Convention shall enter into force three months after the date of the deposit of the third instrument of ratification or acceptance.

3. In respect of a signatory State ratifying or accepting subsequently, the Convention shall come into force three months after the date of the deposit of its instrument of ratification or acceptance.

ARTICLE 59

1. After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe may invite any non-member State to accede thereto, provided that the resolution containing such invitation receives the unanimous agreement of the members of the Council who have ratified the Convention.

2. Such accession shall be effected by depositing with the Secretary General of the Council of Europe an instrument of accession which shall take effect three months after the date of its deposit.

ARTICLE 60

1. Any Contracting State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.

2. Any Contracting State may, when depositing its instrument of ratification, acceptance or accession or at any later date by declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend this Convention to any other territory or territories specified in the declaration and for whose international relations it is responsible or on whose behalf it is authorised to give undertakings.

3. Any declaration made in pursuance of the preceding paragraph may, in respect of any territory mentioned in such declaration be withdrawn according to the procedure laid down in Article 66 of this Convention.

ARTICLE 61

1. Any Contracting State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance or accession, declare that it avails itself of one or more of the reservations provided for in Appendix I to this Convention.

2. Any Contracting State may wholly or partly withdraw a reservation it has made in accordance with the foregoing paragraph by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe which shall become effective as from the date of its receipt.

3. A Contracting State which has made a reservation in respect of any provision of this Convention may not claim the application of that provision by any other State; it may, however, if its reservation is partial or conditional, claim the application of that provision in so far as it has itself accepted it.

ARTICLE 62

1. Any Contracting State may at any time, by declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, set out the legal provisions to be included in Appendices II or III to this Convention.

2. Any change of the national provisions listed in Appendices II or III shall be notified to the Secretary General of the Council of Europe if such a change renders the information in these Appendices incorrect.

3. Any changes made in Appendices II or III in application of the preceding paragraphs shall take effect in each Contracting State one month after the date of their notification by the Secretary General of the Council of Europe.

ARTICLE 63

1. Each Contracting State shall, at the time of depositing its instrument of ratification, acceptance or accession supply the Secretary General of the Council of Europe with relevant information on the sanctions applicable in that State and their enforcement, for the purposes of the application of this Convention.

2. Any subsequent change which renders the information supplied in accordance with the previous paragraph incorrect, shall also be notified to the Secretary General of the Council of Europe.

ARTICLE 64

1. This Convention affects neither the rights and the undertakings derived from extradition treaties and international multilateral Conventions concerning special matters, nor provisions concerning matters which are dealt with in the present Convention and which are contained in other existing Conventions between Contracting States.

2. The Contracting States may not conclude bilateral or multilateral agreements with one another on the matters dealt with in this Convention, except in order to supplement its provisions or facilitate application of the principles embodied in it.

3. Should two or more Contracting States, however, have already established their relations in this matter on the basis of uniform legislation, or instituted a special system of their own, or should they in future do so, they shall be entitled to regulate those relations accordingly, notwithstanding the terms of this Convention.

4. Contracting States ceasing to apply the terms of this Convention to their mutual relations in this matter shall notify the Secretary General of the Council of Europe to that effect.

ARTICLE 65

The European Committee on Crime Problems of the Council of Europe shall be kept informed regarding the application of this Convention and shall do whatever is needful to facilitate a friendly settlement of any difficulty which may arise out of its execution.

ARTICLE 66

1. This Convention shall remain in force indefinitely.
2. Any Contracting State may, insofar as it is concerned, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.
3. Such denunciation shall take effect six months after the date of receipt by the Secretary General of such notification.

ARTICLE 67

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States represented on the Committee of Ministers of the Council, and any State that has acceded to this Convention, of :

- (a) any signature ;
- (b) any deposit of an instrument of ratification, acceptance or accession ;
- (c) any date of entry into force of this Convention in accordance with Article 58 thereof ;
- (d) any declaration received in pursuance of Article 19, paragraph 2 ;
- (e) any declaration received in pursuance of Article 44, paragraph 4 ;
- (f) any declaration received in pursuance of Article 60 ;
- (g) any reservation made in pursuance of the provisions of Article 61, paragraph 1, and the withdrawal of such reservation ;
- (h) any declaration received in pursuance of Article 62, paragraph 1, and any subsequent notification received in pursuance of that Article, paragraph 2 ;
- (i) any information received in pursuance of Article 63, paragraph 1, and any subsequent notification received in pursuance of that Article, paragraph 2 ;
- (j) any notification concerning the bilateral or multilateral agreements concluded in pursuance of Article 64, paragraph 2, or concerning uniform legislation introduced in pursuance of Article 64, paragraph 3 ;
- (k) any notification received in pursuance of Article 66, and the date on which denunciation takes effect.

ARTICLE 68

This Convention and the declarations and notifications authorised thereunder shall apply only to the enforcement of decisions rendered after the entry into force of the Convention between the Contracting States concerned.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at the Hague, this 28th day of May 1970 in English and French, both texts being equally authoritative in a single copy which shall remain deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each of the signatory and acceding States.

APPENDIX I

Each Contracting State may declare that it reserves the right :

- (a) to refuse enforcement, if it considers that the sentence relates to a fiscal or religious offence ;
- (b) to refuse enforcement of a sanction for an act which according to the law of the requested State could have been dealt with only by an administrative authority ;
- (c) to refuse enforcement of a European criminal judgment which the authorities of the requesting State rendered on a date when, under its own law, the criminal proceedings in respect of the offence punished by the judgment would have been precluded by the lapse of time ;
- (d) to refuse the enforcement of sanctions rendered in absentia and "ordonnances pénales" or of one of these categories of decisions only ;
- (e) to refuse the application of the provisions of Article 8 where this State has an original competence and to recognise in these cases only the equivalence of acts interrupting or suspending time limitation which have been accomplished in the requesting State ;
- (f) to accept the application of Part III in respect of one of its two sections only.

APPENDIX II

List of offences other than offences dealt with under criminal law

The following offences shall be assimilated to offences under criminal law :

- in France : Any unlawful behaviour sanctioned by a "contravention de grande voirie".
- in the Federal Republic of Germany : Any unlawful behaviour dealt with according to the procedure laid down in Act on violations of Regulations (Gesetz über Ordnungswidrigkeiten) of 24 May 1968 (BGBl 1968, I 481).
- in Italy : Any unlawful behaviour to which is applicable Act No. 317 of March 1967.

APPENDIX III

List of "Ordonnances Pénales"

AUSTRIA

Strafverfugun (Articles 460—62 of the Code of Criminal Procedure).

DENMARK

Bdeforelaeg or Udenretlig bvedtagelse (Article 931 of the Administration of Justice Act).

FRANCE

1. Amende de Composition (Articles 524—528 of the Code of Criminal Procedure supplemented by Articles R 42—R 50).

2. Ordonnance pénale applied only in the departments of the Bas-Rhin, the Haut-Rhin and the Moselle.

FEDERAL REPUBLIC OF GERMANY

1. Strafbefehl (Articles 407—412 of the Code of Criminal Procedure).

2. Strafverfugung (Article 413 of the Code of Criminal Procedure).

3. Bussgeldbescheid (Articles 65—66 of Act of 24 May 1968—BGBl 1968 I, 481).

ITALY

1. Decreto penale (Articles 506—10 of the Code of Criminal Procedure).
2. Decreto penale in fiscal matters (Act of 7 January, 1929, No. 4).
3. Decreto penale in navigational matters (Articles 1242—43 of the Code of Navigation).
4. Decision rendered in pursuance of Act No. 317 of 3 March 1967.

LUXEMBOURG

1. Ordonnance pénale (Act of 31 July 1924 on the organisation of “ordonnances pénales”).
2. Ordonnance pénale (Article 16 of Act of 14 February 1955 on the Traffic on Public Highways).

NORWAY

1. Forelegg (Articles 287—290 of the Act on Judicial Procedure in Penal Cases).
2. Forenklet forelegg (Article 31 B of Traffic Code of 18 June, 1965).

SWEDEN

1. Strafforelaggande (Chapter 48 of the Code of Procedure).
2. Forelaggande av ordningsbot (Chapter 48 of the Code of Procedure).

SWITZERLAND

1. Strafbefehl (Aargau, Bale-Country, Bale-Town Schaffhausen, Schwyz, Uri, Zug, Zurich). Ordonnance pénale (Fribourg, Valais).
2. Strafantrag (Lower Unterwalden).
3. Strafbescheid (St. Gallen).
4. Strafmandat (Vern, Graubunden, Solothurn, Uppen Unterwalden).
5. Strafverfugung (Appenzell Outer Rhoden, Glarus, Schaffhausen, Thurgau).
6. Abwandlung serkenntnis (Lucerne).
7. Bussenentscheid (Appenzell Inner Rhoden).
8. Ordonnance de condamnation (Vaud).
9. Mandat de repression (Neuchatel).
10. Avis de contravention (Geneva, Vaud).
11. Prononce prefectoral (Vaud).
12. Prononce de contravention (Valais).
13. Decreto di accusa (Ticino).

TURKEY

Ceza Kararnamesi (Articles 386—91 of the Code of Criminal Procedure) and all other decisions which administrative authorities impose sanctions.

Certified a true copy of the sole original document, in English and in French, deposited in the archives of the Council of Europe.

Strasbourg, this 19th June, 1970.

The Director of Legal Affairs
of the Council of Europe,
(Sgd.) H. GOLSONG.

ΜΕΡΟΣ II

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΩΣ ΕΓΚΥΡΟΥ ΤΩΝ
ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Τά Κράτη μέλη του Συμβουλίου της Εϋρώπης, συμβαλλόμενα ἐν τῇ παρουσίᾳ, θεωροῦντα ὅτι ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον ὀσημέραι καὶ περισσότερο καθίσταται διεθνὲς πρόβλημα, ἀπαιτεῖ τὴν χρησιμοποίησιν συγχρόνων καὶ ἀποτελεσματικῶν μεθόδων ἐπὶ μιᾶς διεθνoῦς κλίμακος·

Πειπεισμένα περὶ τῆς ἀνάγκης ἐπιδιώξεως κοινῆς ποινικῆς πολιτικῆς σκοπούσης τὴν προστασίαν τῆς κοινωνίας·

Ἐν ἐπιγνώσει τῆς ἀνάγκης τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας ὡς καὶ τῆς ἀνάγκης προωθήσεως τῆς ἀναμορφώσεως τῶν ἀδικοπραγούντων·

Ἔχοντα ὑπ' ὄψιν ὅτι σκοπὸς τοῦ Συμβουλίου τῆς Εϋρώπης εἶναι ἡ ἐπίτευξις μεγαλύτερας ἐνότητος μεταξὺ τῶν Μελῶν αὐτοῦ,

Συνεφώνησαν ὡς ἀκολούθως :

ΜΕΡΟΣ I

Ὅρισμοὶ

ΑΡΘΡΟΝ 1

Διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς παρουσίης Συμβάσεως :

- (α) «Εϋρωπαϊκὴ ποινικὴ ἀπόφασις» σημαίνει οἰανδήποτε τελεσιδικον ἀπόφασιν ἐκδιδομένην ὑπὸ τινος ποινικοῦ δικαστηρίου Συμβαλλομένου τινὸς Κράτους κατόπιν διεξαγωγῆς ποινικῆς διαδικασίας·
- (β) «Ἀδίκημα» περιλαμβάνει, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαίου προβλεπομένων πράξεων, καὶ τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τῶν νομικῶν διατάξεων τῶν ἐκτιθεμένων εἰς τὸν Πίνακα II τῆς παρουσίης Συμβάσεως, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι ὁσάκις αἱ διατάξεις αὗται καθιστοῦν ἀρμοδίαν διοικητικὴν τινα ἀρχήν, δεόν νὰ παρέχεται ἡ εὐκαιρία εἰς τὸ ἐνδιαφερόμενον πρόσωπον ὅπως ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ τύχη ἐκδικάσεως ὑπὸ δικαστηρίου·
- (γ) «Ποινὴ» σημαίνει τὴν ἐπιβολὴν κυρώσεως·
- (δ) «Κύρωσις» σημαίνει οἰανδήποτε τιμωρίαν ἢ ἕτερον μέτρον ρητῶς ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ τινος προσώπου, ἐν σχέσει πρὸς ἀδίκημα, ἐν τινι Εϋρωπαϊκῇ ποινικῇ ἀπόφασει ἢ ἐν τινι «ordonnance penale»·
- (ε) «Στέρησις δικαίωματος» σημαίνει οἰανδήποτε ἔκπτωσιν ἢ ἀναστολὴν δικαίωματος ἢ οἰανδήποτε ἀπαγόρευσιν ἢ ἀπώλειαν νομικῆς ἰκανότητος·
- (στ) «Ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα ἐρήμην» σημαίνει πᾶσαν ἀπόφασιν κρινομένην ὡς τοιαύτην δυνάμει τοῦ Ἄρθρου 21, παράγραφος 2·
- (ζ) «Ordonnance penale» σημαίνει πᾶσας τὰς ἐκδιδομένας εἰς ἕτερον Συμβαλλόμενον Κράτος ἀποφάσεις καὶ ἐκτιθεμένας εἰς τὸν Πίνακα III τῆς παρουσίης Συμβάσεως.

ΜΕΡΟΣ II

Ἐκτέλεσις Εϋρωπαϊκῶν ποινικῶν ἀποφάσεων

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Γενικαὶ Διατάξεις

(α) Γενικοὶ ὅροι ἐκτελέσεως

ΑΡΘΡΟΝ 2

Τὸ παρὸν Μέρος τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἐπὶ—

- (α) κυρώσεων συνεπαγομένων στέρησιν τῆς ἐλευθερίας·
- (β) χρηματικῶν ποινῶν ἢ δημεύσεως·
- (γ) στέρησεως δικαιομάτων.

ΑΡΘΡΟΝ 3

1. Συμβαλλόμενον τι Κράτος καθίσταται αρμόδιον εις τὰς περιπτώσεις και υπό τούς προβλεπομένους εν τῇ παρούσῃ Συμβάσει ὄρους πρὸς ἐφαρμογὴν ἐπιβληθείσης εις ἕτερον Συμβαλλόμενον Κράτος κυρώσεως, οὐσης ἐκτελεστής εις τὸ τελευταῖον τοῦτο Κράτος.

2. Ἡ ἀρμοδιότης αὕτη δὲν δύναται νὰ ἀσκήται εἰμὴ μόνον κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ἑτέρου Συμβαλλομένου Κράτους.

ΑΡΘΡΟΝ 4

1. Ἡ κύρωσις δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὑφ' ἑτέρου Συμβαλλομένου Κράτους, ἐκτὸς ἐὰν κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦτου, ἢ πρᾶξις δι' ἣν ἐπεβλήθη ἡ κύρωσις θὰ ἀπειτέλει ἀδίκημα ἐὰν ἐτελείτο ἐν τῷ ἐδάφει αὐτοῦ, τὸ δὲ πρόσωπον ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ κύρωσις θὰ ὑπέκειτο εις τιμωρίαν ἐὰν ἐτέλει τὴν ἐν λόγῳ πρᾶξιν ἐν τῷ ἐδάφει τοῦ Κράτους τοῦτου.

2. Ἐὰν ἡ ποινὴ ἀφορᾷ εις δύο ἢ πλείονα ἀδικήματα, τινὰ τῶν ὁποίων δὲν πληροῦν τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 1., τὰ ἐπιβάλλον τὴν ποινὴν Κράτος δέον νὰ καθορίζη ποῖον μέρος τῆς κυρώσεως ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰ ἀδικήματα τὰ πληροῦντα τὰς ἐν λόγῳ προϋποθέσεις.

ΑΡΘΡΟΝ 5

Τὰ ἐπιβάλλον τὴν ποινὴν Κράτος δὲν δύναται νὰ ἀπατήσῃ παρ' ἑτέρου Συμβαλλομένου Κράτους ἐφαρμογὴν τῆς κυρώσεως, εἰμὴ μόνον ἐφ' ὅσον πληροῦνται εις ἢ πλείονες ἐκ τῶν ἀκολουθῶν ὄρων, ἦτοι—

- (α) ἐὰν τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον συνήθως διαμένῃ ἐν τῷ ἐτέρῳ ταύτῳ Κράτει·
- (β) ἐὰν ἡ ἐφαρμογὴ τῆς κυρώσεως ἐν τῷ ἐτέρῳ ταύτῳ Κράτει τείνῃ νὰ ἐπαυξήσῃ τὰς προσδοκίας τῆς κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως τοῦ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ προσώπου·
- (γ) ἐὰν, ἐν περιπτώσει κυρώσεως συνεπαγομένης στέρησιν τῆς ἐλευθερίας, ἡ κύρωσις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἑτέρας κυρώσεως συνεπαγομένης στέρησιν τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν τὸ ἐφ' οὗ ἡ ποινὴ πρόσωπον ἐκτίει ἢ πρόκειται νὰ ἐκτίσῃ ἐν τῷ ἐτέρῳ ταύτῳ Κράτει.
- (δ) ἐὰν τὸ ἕτερον Κράτος εἶναι τὸ Κράτος καταγωγῆς τοῦ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ προσώπου, ἐξέφρασε δὲ τὴν προθυμίαν αὐτοῦ ὅπως ἀναλάβῃ εὐθὺν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐν λόγῳ κυρώσεως·
- (ε) ἐὰν κρίνῃ ὅτι αὐτὸ τὸ ἴδιον ἀδυνατεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν κύρωσιν, ἔτι καὶ διὰ προσφυγῆς εις τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκδόσεως, καὶ ὅτι τὸ ἕτερον Κράτος εἶναι εις θέσιν νὰ ἐφαρμόσῃ ταύτην.

ΑΡΘΡΟΝ 6

Ἡ συμφώνως πρὸς τὰς προηγουμένας διατάξεις αἰτηθεῖσα ἐφαρμογὴ δὲν δύναται νὰ ἀποκρουσθῇ ἐξ ὀλοκλήρου ἢ μερικῶς, πλὴν—

- (α) ὅπου ἡ ἐφαρμογὴ θὰ ἀντέβαινε πρὸς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ νομικοῦ συστήματος τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους·
- (β) ὡσάκις τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτος θεωρῆ ὅτι τὸ ἀδίκημα δι' ὃ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ εἶναι πολιτικῆς φύσεως ἢ καθαρῶς στρατιωτικὸν τοιοῦτον·
- (γ) ὡσάκις τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτος θεωρῆ ὅτι ὑφίστανται οὐσιαστικοὶ λόγοι νὰ πιστεῦῃ ὅτι ἡ ποινὴ ἐπετεύχθη ἢ ἐπεβαρύνθη ἐκ λόγων φυλετικῶν, θρησκευτικῶν, ἐθνικότητος ἢ πολιτικῆς ἰδεολογίας·
- (δ) ὅπου ἡ ἐφαρμογὴ θὰ ἀντέκειτο πρὸς τὰς διεθνεῖς ὑποχρεώσεις τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους·

- (ε) όσάκις ή πράξις άποτελή ήδη τό άντικείμενον διαδικασίας έν τώ πρός ό άπευθύνεται ή αίτησις Κράτει ή όσάκις τούτο άποφασίζη τήν έναρξιν διαδικασίας έν σχέσει πρός τήν έν λόγω πράξιν·
- (στ) όσάκις αί άρμόδιαι άρχαί του πρός ό άπευθύνεται ή αίτησις Κράτους άπεφάσισαν νά μη θέσουν εις κίνησιν τήν διαδικασίαν ή νά διακόψουν τήν ήδη άρξαμένην, έν σχέσει πρός τήν αύτήν πράξιν·
- (ζ) όσάκις ή πράξις έτελέσθη έκτός του έδάφους του αίτουμένου Κράτους·
- (η) όσάκις τό πρός ό άπευθύνεται ή αίτησις Κράτος άδυνατή νά εφαρμογή τήν κύρωσιν·
- (θ) όσάκις ή αίτησις έρείδεται επί του άρθρου 5(ε) και ούδεις των λοιπων μνημονευομένων έν τώ "Άρθρω τούτω όρων πληροῦται·
- (ι) όσάκις τό πρός ό άπευθύνεται ή αίτησις Κράτος θεωρηή ότι τό αίτούμενον Κράτος είναι ίκανόν αυτό τούτο νά εφαρμογή τήν κύρωσιν·
- (ια) όσάκις ή ήλικία του έφ' ου έπεβλήθη ή ποινή προσώπου κατά τον χρόνον του άδικήματος ήτο τοιαύτη ώστε δέν θα ήδύνατο νά διωχθή έν τώ πρός ό άπευθύνεται ή αίτησις Κράτει·
- (ιβ) όσάκις δυνάμει της νομοθεσίας του πρός ό άπευθύνεται ή αίτησις Κράτους ή επιβληθείσα κύρωσις δέν δύναται πλέον νά εφαρμοσθή λόγω της παρόδου του χρόνου·
- (ιγ) όσάκις και καθ' ήν έκτασιν ή ποινή επιβάλλη στερήσιν δικαιώματος.

ΑΡΘΡΟΝ 7

Η αίτησις πρός εφαρμογήν δέν γίνεται άποδεκτή εάν ή εφαρμογή θα άντέβαινε πρός τάς άρχάς τάς άνεγνωρισμένας εις τάς διατάξεις του Κεφαλαίου Ι του Μέρους ΙΙΙ της παρούσης Συμβάσεως.

(β) Συνέπειαι μεταβιβάσεως της εφαρμογής

ΑΡΘΡΟΝ 8

Διά τους σκοπούς του "Άρθρου 6, παράγραφος 1 και της μνημονευομένης επιφυλάξεως υπό (γ) του Πίνακος Ι της παρούσης Συμβάσεως, πάσα πράξις έγκύρως ένεργουμένη υπό των άρχων του επιβάλλοντος τήν ποινήν Κράτους και ή όποία διακόπτει ή αναστέλλει τον χρόνον παραγραφής, θα θεωρηται ως έχουσα τήν αύτήν συνέπειαν διά τους σκοπούς του ύπολογισμού του χρόνου παραγραφής εις τό πρός ό άπευθύνεται ή αίτησις Κράτος συμφώνως πρός τήν νομοθεσίαν του Κράτους τούτου.

ΑΡΘΡΟΝ 9

1. Τό έφ' ου έπεβλήθη ή ποινή πρόσωπον τό όποιον έκρατείτο εις τό αίτούμενον Κράτος και τό όποιον παρεδόθη εις τό πρός ό άπευθύνεται ή αίτησις Κράτος πρός τον σκοπόν εφαρμογής, δέν δύναται νά διωχθή, τώ επιβληθή ποινή ή κρατηθή πρός τον σκοπόν εκτελέσεως ποινής ή διατάγματος κρατήσεως δι' άδίκημα τελεσθέν πρὸ της παραδόσεώς του, διάφορον εκείνου διά τό όποιον ή ζητουμένη νά εκτελεσθή ποινή έπεβλήθη, ούδὲ είναι δυνατόν δι' οίονδήποτε έτερον λόγον νά επιβληθούν περιορισμοί εις τήν προσωπικήν αυτού έλευθερίαν, πλην ως εις τάς ακόλουθους περιπτώσεις :

- (α) όσάκις τό παραδίδον τούτο Κράτος συγκατατίθεται. Πρὸς τούτο δέον νά υποβάλληται αίτησις πρὸς λήψιν συγκαταθέσεως συνοδευομένη ύφ' άλλων των σχετικων έγγραφων και του νομικού πρακτικού οίασδήποτε καταθέσεως δοθείσης υπό του καταδικασθέντος προσώπου έν σχέσει πρὸς τό σχετικόν άδίκημα. Η συγκατάθεσις δέον νά παρέχεται όσάκις τό άδίκημα, διά τό όποιον ζητείται αύτη, θα υπέκειτο αυτό καθαυτό εις εκδοσιν συμφώνως πρὸς τήν νομοθεσίαν του αίτουμένου τήν εφαρμογήν Κράτους ή όσάκις ή εκδοσις θα άπεκλείετο διά μόνον τον λόγον του μεγέθους της τιμωρίας·

(6) δσάκις τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον, δοθείσης αὐτῷ τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔδαφος τοῦ Κράτους εἰς τὸ ὁποῖον παρεδόθη, δὲν ἔπραξε τοῦτο ἐντὸς 45 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς ἀπολύσεώς του, ἢ ἔάν οὗτος, ἀφοῦ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ ἔδαφος τοῦτο, ἐπανέκαμψε εἰς τοῦτο.

2. Τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς δύναται, ἐν τούτοις, νὰ λάβῃ πᾶν ἀναγκαῖον μέτρον διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ προσώπου ἐκ τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ, ἢ πᾶν μέτρον ἀναγκαῖον κατὰ τὴν νομοθεσίαν αὐτοῦ, περιλαμβανομένης τῆς κατ' ἐρήμην διαδικασίας, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ οἰασδήποτε νομικὰς συνεπείας ἕνεκα τῆς παρόδου τοῦ χρόνου.

ΑΡΘΡΟΝ 10

1. Ἡ ἐφαρμογὴ θὰ διέπῃται ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους, μόνου τοῦ Κράτους τούτου ὄντος ἀρμοδίου νὰ λαμβάνῃ πάσας τὰς καταλλήλους ἀποφάσεις, ὡς εἶναι αἱ ἀφορῶσαι τὴν ὑφ' ὄρους ἀπόλυσιν.

2. Μόνον τὸ αἰτούμενον Κράτος δικαιούται νὰ ἀποφασίσῃ ἐφ' οἰασδήποτε αἰτήσεως πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς ποινῆς.

3. Ἐκάτερον Κράτος δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα χορηγήσεως ἀμνηστείας ἢ συγγνώμης.

ΑΡΘΡΟΝ 11

1. Ἀφ' οὗτο τὸ ἐπιβάλλον τὴν ποινὴν Κράτος ἠτήσατο τὴν ἐφαρμογὴν, αὐτὸ καθαυτὸ δὲν δύναται πλέον νὰ προβῇ εἰς ἕναρξιν ἐφαρμογῆς τῆς κυρώσεως τῆς ἀποτελούσης τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐν λόγῳ αἰτήσεως. Οὐχ ἦττον, τὸ ἐπιβάλλον τὴν ποινὴν Κράτος δύναται νὰ προβῇ εἰς ἕναρξιν ἐφαρμογῆς τῆς κυρώσεως τῆς συνεπαγομένης στέρησιν τῆς ἐλευθερίας, ἐφ' ὅσον τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον κρατεῖται ἤδη ἐν τῷ ἐδάφει τοῦ Κράτους τούτου κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως.

2. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐφαρμογῆς ἐπανερχεται εἰς τὸ αἰτούμενον Κράτος—

(α) ἐάν τοῦτο ἀνακαλέσῃ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ πρὶν ἢ τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτος πληροφωρήσῃ τοῦτο περὶ τῆς προθέσεώς του νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως·

(β) ἐάν τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτος γνωστοποιήσῃ ἄρνησιν ὅπως ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως·

(γ) ἐάν τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτος παραιτήται ρητῶς τοῦ δικαιώματος ἐφαρμογῆς. Τοιαύτη παραιτήσις δὲν εἶναι δυνατὴ εἰμὴ μόνον ἐφ' ὅσον ἀμφότερα τὰ ἐνδιαφερόμενα Κράτη συμφωνοῦν ἢ ἐφ' ὅσον ἡ ἐφαρμογὴ δὲν εἶναι πλέον δυνατὴ ἐν τῷ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτει. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, ἡ ζητηθεῖσα ὑπὸ τοῦ αἰτουμένου Κράτους παραιτήσις καθίσταται ὑποχρεωτικὴ.

ΑΡΘΡΟΝ 12

1. Αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους ὀφείλου νὰ διακόπτουν τὴν ἐφαρμογὴν εὐθὺς ὡς λάβουν γνῶσιν τῆς χορηγήσεως συγγνώμης ἢ ἀμνηστείας ἢ εὐθὺς ὡς λάβουν γνῶσιν τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως τῆς ποινῆς ἢ οἰασδήποτε ἑτέρας ἀποφάσεως ἕνεκα τῶν ὁποίων ἡ κύρωσις παύει νὰ εἶναι ἐφαρμόσιμος. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν χρηματικῆς ποινῆς, δσάκις τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον ἐπλήρωσε ταύτην πρὸς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει.

2. Τὸ αἰτούμενον Κράτος ὀφείλει νὰ πληροφωρῇ ἀμελλητὴ τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτος περὶ πάσης ληφθείσης ἀποφάσεως ἢ ληφθέντος διαδικαστικοῦ μέτρου ἐν τῷ ἐδάφει αὐτοῦ συνεπαγομένων τὴν κατάργησιν τοῦ δικαιώματος ἐφαρμογῆς συμφῶνως πρὸς τὴν προηγούμενην παράγραφον.

(γ) Ποικίλαι διατάξεις

ΑΡΘΡΟΝ 13

1. Ἡ διέλευσις μέσῳ τοῦ ἐδάφους Συμβαλλομένου τινὸς Κράτους προσώπου τελοῦντος ὑπὸ κράτησιν, τὸ ὁποῖον μετάγεται εἰς τρίτον Συμβαλλόμενον Κράτος κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης Συμβάσεως, θὰ ἐπιτρέπῃται τῇ αἰτήσῃ τοῦ Κράτους ἐν τῷ ὁποίῳ κρατεῖται τὸ ἐν λόγῳ πρόσωπον. Τὸ Κράτος διελεύσεως δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ ὅπως τεθῆ εἰς τὴν διάθεσίν του πᾶν κατάλληλον ἔγγραφον πρὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ λήψεως ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς αἰτήσεως. Τὸ μεταγόμενον πρόσωπον παραμένει ὑπὸ κράτησιν ἐν τῷ ἐδάφει τοῦ Κράτους διελεύσεως, ἐκτὸς ἐὰν τὸ Κράτος ἐκ τοῦ ὁποίου μετάγεται αἰτῆται τὴν ἀπόλυσιν τούτου.

2. Ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων ὅπου ἡ μεταγωγὴ ζητεῖται δυνάμει τοῦ Ἄρθρου 34 πᾶν Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν διέλευσιν—

(α) δι' ἐν ἐκ τῶν μνημονευομένων ἐν Ἄρθρῳ 6(β) καὶ (γ) λόγων

(β) διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ ἐνδιαφερόμενον πρόσωπον εἶναι ἐν ἐκ τῶν ὑπηκόων τούτου.

3. Ἐὰν χρησιμοποιηθῇ ἀεροπορικὴ μεταφορά, ἐφαρμόζονται αἱ ἀκόλουθοι διατάξεις :

(α) Ὅσακς δὲν σκοπῆται προσγειώσεις, τὸ Κράτος, ἐκ τοῦ ὁποίου μετάγεται τὸ πρόσωπον, δύναται νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸ Κράτος ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ πτήσις, ὅτι τὸ ἐνδιαφερόμενον πρόσωπον μετάγεται κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης Συμβάσεως. Ἐν περιπτώσει ἐκτάκτου προσγειώσεως ἢ τοιαύτης γνωστοποιήσεως θὰ ἔχη τὴν ἔννοιαν αἰτήσεως διὰ προσωρινὴν σύλληψιν ὡς προβλέπεται ἐν Ἄρθρῳ 32, παράγραφος 2, θὰ ὑποβάλληται δὲ ἐπίσημος αἰτήσις διελεύσεως.

(β) Ὅσακς σκοπῆται προσγειώσεις, δεόν ὅπως ὑποβάλληται ἐπίσημος αἰτήσις διελεύσεως.

ΑΡΘΡΟΝ 14

Τὰ Συμβαλλόμενα Κράτη δὲν δύναται νὰ ἀξιοῦν παρ' ἀλλήλων τὴν ἀπόδοσιν οἰωνδῆποτε δαπανῶν προκυπτουσῶν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης Συμβάσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Αἰτήσεις πρὸς ἐφαρμογὴν

ΑΡΘΡΟΝ 15

1. Πᾶσαι αἱ προβλεπόμεναι ἐν τῇ παρούσῃ Συμβάσει αἰτήσεις δεόν νὰ εἶναι ἔγγραφοι. Αὗται, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἀναγκαῖαι ἀνακοινώσεις διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης Συμβάσεως, δεόν νὰ ἀποστέλλονται εἴτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης τοῦ αἰτουμένου Κράτους πρὸς τὸ ἀντίστοιχον τοιοῦτον τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἰτήσις Κράτους εἴτε, ἐφ' ὅσον τὰ Συμβαλλόμενα Κράτη συμφωνοῦν εἰς τοῦτο, εὐθέως ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰτουμένου Κράτους πρὸς τὰς ἀντιστοίχους τοιαύτας τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἰτήσις Κράτους· αὗται δεόν νὰ ἐπιστρέφονται διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

2. Εἰς κατεπειγούσας περιπτώσεις, αἰτήσεις καὶ ἀνακοινώσεις δύναται νὰ ἀποστέλλονται μέσῳ τῆς Διεθνούς Ἀστυνομικῆς Ὀργανώσεως Διώξεως Ἐγκλημάτων (INTERPOL).

3. Πᾶν Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται, διὰ δηλώσεως ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, νὰ πληροφορήσῃ περὶ τῆς προθέσεως του ὅπως υἱοθετήσῃ ἕτερου κανόνα ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ παρόντος Ἄρθρου ἀναφερομένας κοινοποιήσεις.

ΑΡΘΡΟΝ 16

Ἡ αίτησις πρὸς ἐφαρμογὴν δέον νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ πρωτοτύπου, ἢ τοῦ κεκυρωμένου ἀντιγράφου, τῆς ἀποφάσεως ἧς ζητεῖται ἡ ἐφαρμογὴ ὡς-καὶ ὑφ' ὄλων τῶν λοιπῶν ἀναγκαίων ἐγγράφων. Τὸ πρωτότυπον, ἢ τὸ κεκυρωμένον ἀντίγραφον, ὀλοκλήρου ἢ μέρους τοῦ φακέλλου τῆς ποινικῆς δικογραφίας δέον ν' ἀποστέλληται εἰς τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αίτησις Κράτος, ὡσάκις ζητήσῃ τοῦτο. Ἡ ἀρμοδιὰ ἀρχὴ τοῦ αἰτουμένου Κράτους δέον νὰ θεβαιοῖ τὸ ἐφαρμόσιμον τῆς κυρώσεως.

ΑΡΘΡΟΝ 17

Ἐάν τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αίτησις Κράτος θεωρῆ ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ αἰτουμένου Κράτους παρεχόμεναι πληροφορίες εἶναι ἀνεπαρκεῖς διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν παροῦσαν Σύμβασιν, τοῦτο θὰ ζητῆ τὰς ἀναγκαίας συμπληρωματικὰς πληροφορίες. Τοῦτο δύναται νὰ καθορίσῃ ἡμερομηνίαν τινὰ διὰ τὴν λήψιν τῶν πληροφοριῶν τούτων.

ΑΡΘΡΟΝ 18

1. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αίτησις Κράτους δέον νὰ πληροφοροῦν τὸ ταχύτερον τὰς ἀντιστοίχους ἀρχὰς τοῦ αἰτουμένου Κράτους περὶ τῶν ληφθέντων μέτρων ἀναφορικῶς πρὸς τὴν αίτησιν ἐφαρμογῆς.

2. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αίτησις Κράτους δέον ὅπως διαβιβάζουν, ὡσάκις ἐνδείκνυται, πρὸς τὰς ἀντιστοίχους ἀρχὰς τοῦ αἰτουμένου Κράτους ἐν ἐγγράφῳ θεβαιοῦν ὅτι ἡ κύρωσις ἔχει ἐφαρμοσθῆ.

ΑΡΘΡΟΝ 19

1. Ἐπιφυλασσομένης τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος Ἄρθρου, οὐδεμίαν μετάφρασιν τῶν αίτήσεων ἢ τῶν ὑποστηριζόντων ταύτας ἐγγράφων ἀπαιτεῖται.

2. Πᾶν Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπογραφῆς ἢ τῆς καταθέσεως τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ ἐπικυρώσεως, τῆς ἀποδοχῆς ἢ τῆς προσχωρήσεως, διὰ δηλώσεως ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, νὰ ἐπιφυλάξῃ εἰς ἑαυτὸ τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτῇ ὅπως αἱ αίτήσεις καὶ τὰ ὑποστηρίζοντα ταύτας ἐγγράφα συνοδεύωνται ὑπὸ μεταφράσεως εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γλῶσσαν ἢ εἰς μίαν τῶν ἐπισήμων γλωσσῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης ἢ εἰς μίαν τῶν γλωσσῶν ἐκείνων ἃς ἠθέλην ὑποδείξει. Τὰ λοιπὰ Συμβαλλόμενα Κράτη δύναται νὰ ἀπαιτοῦν ἀμοιβαίότητα.

3. Τὸ παρὸν Ἄρθρον τίθεται ἄνευ ἐπιρρασμοῦ οἰωνδήποτε διατάξεων ἀφορῶν εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν αίτήσεων καὶ τῶν ὑποστηριζόντων ταύτας ἐγγράφων, αἱ ὁποῖαι δυνατὸν νὰ περιέχωνται εἰς τὰς νῦν ἰσχυρούσας συμφωνίας ἢ διευθετήσεις ἢ αἱ ὁποῖαι δυνατὸν νὰ συνομολογηθοῦν μεταξύ δύο ἢ πλείονων Συμβαλλομένων Κρατῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 20

Μαρτυρία καὶ ἐγγράφα διαβιβαζόμενα κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης συμφωνίας δὲν ἀπαιτεῖται νὰ θεβαιοῦνται ἢ γνησιότης τῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3

Ἄποφάσεις ἐκδιδόμεναι ἐρήμην καὶ "ordonnances penales"

ΑΡΘΡΟΝ 21

1. Ἐκτὸς ἐάν ἄλλως προβλέπηται ἐν τῇ παρούσῃ Συμβάσει, ἡ ἐφαρμογὴ ἀποφάσεων ἐκδοθέντων ἐρήμην, ὡς καὶ ἡ τῶν "ordonnances penales" ὑπόκειται εἰς αὐτοὺς κανόνας ὡς ἡ ἐφαρμογὴ τῶν λοιπῶν ἀποφάσεων.

2. Ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῶν προβλεπομένων ἐν παραγράφῳ 3, ἀπόφασις ἐρήμην διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς παρούσης Συμβάσεως σημαίνει πᾶσαν ἀπόφασιν ἐκδιδομένην ὑπὸ δικαστηρίου Συμβαλλομένου τινὸς Κράτους κατόπιν ποινικῆς διαδικασίας κατὰ τὴν ἀκρόασιν τῆς ὁποίας τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον δὲν παρίστατο αὐτοπροσώπως.

3. Άνευ έπιηρεασμού τών Άρθρων 25, παράγραφος 2, 26, παράγραφος 2 και 29, αϊ άκόλουθοι θά θεωρώνται ως άποφάσεις έκδοθείσαι κατόπιν άκροάσεως του κατηγορουμένου—

- (α) πᾶσα άπόφασις έρήμην και πᾶσα “ordonnance penale” αίτινες έπεβειώθησαν ή άπηγγέλησαν έν τῷ έπιβάλλοντι την ποινήν Κράτει κατόπιν καταχωρήσεως άντιρρήσεως του έφ’ οῦ έπεβλήθη ή ποινή προσώπου·
- (β) πᾶσα κατ’ έφεσιν άπόφασις έκδοθείσα έρήμην, νοουμένου ότι ή έφεσις κατὰ της άποφάσεως του πρωτοδίκου δικαστηρίου κατεχωρήθη υπό του έφ’ οῦ έπεβλήθη ή ποινή προσώπου.

ΑΡΘΡΟΝ 22

Οϊαιδήποτε έρήμην έκδιδόμεναι άποφάσεις και οϊαιδήποτε “ordonnances penales” αϊ όποϊαι δέν άπετέλεσαν εισέτι τὸ άντικείμενον έφέσεως ή άντιρρήσεως δύνανται, εὔθως ως αῦται έκδοθοῦν, νά διαβιβάζωνται πρὸς τὸ πρὸς δ άπευθύνεται ή αίτησις Κράτος χάριν γνωστοποιήσεως και πρὸς τὸν σκοπὸν έφαρμογῆς.

ΑΡΘΡΟΝ 23

1. Έάν τὸ πρὸς δ άπευθύνεται ή αίτησις Κράτος θεωρηῖ πρέπον νά ενεργήση έπί της αίτήσεως πρὸς έφαρμογήν άποφάσεως τινος έκδοθείσης έρήμην ή τινὸς “ordonnance penale”. τουτο όφείλει νά ενεργήση ὅπως τὸ έφ’ οῦ έπεβλήθη ή ποινή πρόσωπον λάθη προσωπικῶς γνώσιν περι της έν τῷ αίτουμένῳ Κράτει έκδοθείσης άποφάσεως.

2. Έν τῇ γνωστοποιήσει πρὸς τὸ έφ’ οῦ έπεβλήθη ή ποινή πρόσωπον δέον ὅπως παρέχωνται ὡσαύτως πληροφορίαί περι—

- (α) του ότι ή αίτησις έφαρμογῆς έπεβλήθη συμφώνως πρὸς την παρούσαν Σύμβασιν·
- (β) του ότι ή μόνη έφικτή θεραπεία είναι ή άντίρρησις ως αῦτη προβλέπεται έν “Άρθρω 24 της παρούσης Συμβάσεως·
- (γ) του ότι ή έν λόγω άντίρρησις όφείλει νά καταχωρηθῆ παρὰ τη πρὸς τουτο ὀρισθησομένη άρχῆ· ότι πρὸς τὸν σκοπὸν του άποδεκτου της άντιρρήσεως, αῦτη υπόκειται εις τὰς διατάξεις του “Άρθρου 24 της παρούσης Συμβάσεως· και ότι τὸ έφ’ οῦ έπεβλήθη ή ποινή πρόσωπον δύναται νά ζητήση ὅπως άκουσθῆ υπό τών άρχῶν του έπιβάλλοντος την ποινήν Κράτους·
- (δ) του ότι, εάν οὔδεμία άντίρρησις καταχωρηθῆ έντός της προδιαγραφομένης προθεσμίας, ή άπόφασις θά θεωρηῖται δια πάντας τούς σκοπούς της παρούσης Συμβάσεως ως έκδοθείσα κατόπιν άκροάσεως του κατηγορουμένου.

3. Αντίγραφον της γνωστοποιήσεως άποστέλλεται τὸ ταχύτερον πρὸς την άρχῆν ή όποια ήτήσατο την έφαρμογήν.

ΑΡΘΡΟΝ 24

1. Κατόπιν της έπιδόσεως της συμφώνως πρὸς τὸ “Άρθρον 23 είδοποιήσεως περι της άποφάσεως, ή μόνη έφικτή θεραπεία δια τὸ έφ’ οῦ έπεβλήθη ή ποινή πρόσωπον έναπόκειται εις την καταχώρησιν άντιρρήσεως. Αῦτη έξετάζεται, αναλόγως της προτίμησεως του έφ’ οῦ έπεβλήθη ή ποινή προσώπου, είτε υπό του άρμοδίου δικαστηρίου έν τῷ αίτουμένῳ Κράτει είτε υπό τοιούτου έν τῷ πρὸς δ άπευθύνεται ή αίτησις Κράτει. Έάν τὸ έφ’ οῦ έπεβλήθη ή ποινή πρόσωπον οὔδεμίαν προτίμησιν έκφράζη, ή άντίρρησις έξετάζεται υπό του άρμοδίου δικαστηρίου έν τῷ πρὸς δ άπευθύνεται ή αίτησις Κράτει.

2. Εις τὰς καθοριζόμενας έν τη προηγούμενη παραγράφῳ περιπτώσεις, ή άντίρρησις είναι παραδεκτῆ εάν και έφ’ ὅσον καταχωρηῖται παρὰ τη άρμοδία άρχῆ του πρὸς δ άπευθύνεται ή αίτησις Κράτους έντός προθεσμίας 30 ημερῶν από της ήμερομηνίας καθ’ ήν έπεδόθη ή είδοποιήσις. Η προθεσμία αῦτη υπο-

λογίζεται συμφώνως πρὸς τοὺς συναφεῖς κανόνας τῆς νομοθεσίας τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἰτήσεις Κράτους. Ἡ ἀρμοδία ἀρχὴ τοῦ Κράτους τούτου πληροφορεῖ τὸ ταχύτερον τὴν ἀρχὴν ἢ ὁποῖα προέβη εἰς τὴν αἴτησιν περὶ ἐφαρμογῆς.

ΑΡΘΡΟΝ 25

1. Ἐάν ἡ ἀντίρρησις ἐξετάζηται ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει, τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἢ ποινὴ πρόσωπον δέον νὰ καλῆται ὅπως ἐμφανισθῆ εἰς τὸ Κράτος τοῦτο κατὰ τὴν νέαν ἀκρόασιν τῆς ὑποθέσεως. Ἡ εἰδοποίησις ἐμφανίσεως δέον νὰ ἐπιδίδηται προσωπικῶς οὐχὶ ἐλάττων τῶν 21 ἡμερῶν πρὸ τῆς νέας ἀκροάσεως. Ἡ προθεσμία αὕτη δύναται νὰ συντέμνηται τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἢ ποινὴ πρόσωπου. Ἡ νέα ἀκρόασις λαμβάνει χώραν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει καὶ συμφώνως πρὸς τὴν δικονομίαν τοῦ Κράτους τούτου.

2. Ἐάν τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἢ ποινὴ πρόσωπον παραλείπη νὰ ἐμφανισθῆ αὐτοπροσώπως ἢ δὲν ἐκπροσωπηθῆται συμφώνως πρὸς τὴν νομοθεσίαν τοῦ αἰτουμένου Κράτους, τὸ δικαστήριον κηρύσσει τὴν ἀντίρρησιν ἀνυπόστατον καὶ ἄκυρον, ἢ δὲ ἀπόφαισις αὐτοῦ κοινοποιεῖται πρὸς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἰτήσεις Κράτους. Ἡ αὕτη διαδικασία δέον νὰ ἀκολουθηθῆ ὡς ἂν τὸ δικαστήριον κηρύττει τὴν ἀντίρρησιν ἀπαράδεκτον. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, ἢ ἐρήμην ἐκδοθεῖσα ἀπόφαισις ἢ ἡ "ordonnance penale" θὰ θεωρῶνται διὰ πάντας τοὺς σκοποὺς τῆς παρουσίας Συμβάσεως ὡς ἐκδοθεῖσαι κατόπιν ἀκροάσεως τοῦ κατηγορουμένου.

3. Ἐφ' ὅσον τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἢ ποινὴ πρόσωπον ἐμφανίζεται αὐτοπροσώπως ἢ ἐκπροσωπεῖται συμφώνως πρὸς τὴν νομοθεσίαν τοῦ αἰτουμένου Κράτους καὶ ἢ ἀντίρρησις κηρύσσεται παραδεκτὴ, ἢ αἰτήσεις περὶ ἐφαρμογῆς θὰ θεωρῶνται ὡς ἀνυπόστατος καὶ ἄκυρος.

ΑΡΘΡΟΝ 26

1. Ἐάν ἡ ἀντίρρησις ἐξετάζηται ἐν τῷ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἰτήσεις Κράτους, τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἢ ποινὴ πρόσωπον δέον νὰ καλῆται ὅπως ἐμφανισθῆ εἰς τὸ Κράτος τοῦτο κατὰ τὴν νέαν ἀκρόασιν τῆς ὑποθέσεως. Ἡ εἰδοποίησις ἐμφανίσεως δέον νὰ ἐπιδίδηται προσωπικῶς οὐχὶ ἐλάττων τῶν 21 ἡμερῶν πρὸ τῆς νέας ἀκροάσεως. Ἡ προθεσμία αὕτη δύναται νὰ συντέμνηται τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἢ ποινὴ πρόσωπου. Ἡ νέα ἀκρόασις λαμβάνει χώραν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἐν τῷ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἰτήσεις Κράτει καὶ συμφώνως πρὸς τὴν δικονομίαν τοῦ Κράτους τούτου.

2. Ἐάν τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἢ ποινὴ πρόσωπον παραλείπη νὰ ἐμφανισθῆ αὐτοπροσώπως ἢ δὲν ἐκπροσωπηθῆται συμφώνως πρὸς τὴν νομοθεσίαν τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἰτήσεις Κράτους, τὸ δικαστήριον κηρύσσει τὴν ἀντίρρησιν ἀνυπόστατον καὶ ἄκυρον. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὡς καὶ ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν τὸ δικαστήριον κηρύσσει τὴν ἀντίρρησιν ἀπαράδεκτον, ἢ ἐρήμην ἐκδοθεῖσα ἀπόφαισις ἢ ἡ "ordonnance penale" θὰ θεωρῶνται διὰ πάντας τοὺς σκοποὺς τῆς παρουσίας Συμβάσεως ὡς ἐκδοθεῖσαι κατόπιν ἀκροάσεως τοῦ κατηγορουμένου.

3. Ἐφ' ὅσον τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἢ ποινὴ πρόσωπον ἐμφανίζεται αὐτοπροσώπως ἢ ἐκπροσωπεῖται συμφώνως πρὸς τὴν νομοθεσίαν τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἰτήσεις Κράτους καὶ ἢ ἀντίρρησις καθίσταται παραδεκτὴ, ἢ πρᾶξις ἐκδικάζεται ὡς ἂν εἶχε τελεσθῆ ἐν τῷ Κράτει τούτῳ. Οὐχ ἦττον ὁμοῦ, ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ἐξετάζεται ἢ δυνατότης ἀποκλεισμοῦ τῆς διαδικασίας ἐνεκα τῆς παρόδου τοῦ χρόνου. Ἡ ἀπόφαισις ἢ ἐκδοθεῖσα ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει θεωρεῖται ὡς ἀνυπόστατος καὶ ἄκυρος.

4. Πᾶσα ἐνέργεια πρὸς τὸν σκοπὸν διαδικασίας ἢ προανακρίσεως ληφθεῖσα ἐν τῷ ἐπιβάλλοντι τὴν ποινὴν Κράτει συμφώνως πρὸς τὴν νομοθεσίαν καὶ τοὺς κανονισμοὺς αὐτοῦ, ἔχει τὴν αὐτὴν ἰσχύον ἐν τῷ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἰτήσεις Κράτει ὡς ἂν εἶχε ληφθῆ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Κράτους τούτου, νοουμένου ὅτι ἢ ἐξομοίωσις δὲν προσδίδει εἰς τὰς τοιαύτας ἐνεργείας μεγαλυτέραν ἀποδεικτικὴν δύναμιν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἔχουν ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει.

ΑΡΘΡΟΝ 27

Διὰ τὸν σκοπὸν καταχωρήσεως τῆς ἀντιρρήσεως καὶ τῆς ἐπακολουθοῦσης διαδικασίας, τὸ πρόσωπον ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ ἐρήμην ἢ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη τις "ordonnance penale" δικαιούται νομικῆς ἀρωγῆς εἰς ἅς περιπτώσεις καὶ ὑφ' οὗς ὅρους καθορίζονται ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἰτήσις Κράτους καί, ὅπου ἐνδείκνυται, τοῦ αἰτουμένου Κράτους.

ΑΡΘΡΟΝ 28

Πᾶσαι αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις αἱ ἐκδιδόμεναι συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 26, παράγραφος 3, ὡς καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν, διέπονται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους.

ΑΡΘΡΟΝ 29

Ἐφ' ὅσον τὸ πρόσωπον ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ποινὴ ἐρήμην ἢ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη τις "ordonnance penale" δὲν καταχωρεῖ ἀντίρρησην, ἡ ἀπόφασις λογίζεται διὰ πάντας τοὺς σκοποὺς τῆς παρούσης Συμβάσεως, ὡς ἐκδοθεῖσα κατόπιν ἀκρόασης τῶν κατηγορουμένων.

ΑΡΘΡΟΝ 30

Αἱ ἐθνικαὶ νομοθεσίαι εἶναι ἐφαρμοστέαι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ θέμα τῆς ἐπανεκδικάσεως ἐὰν τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον, διὰ λόγους ὑπεράνω τῶν δυνάμεων του, παρέλειψε νὰ τηρήσῃ τὰς ἐκτιθεμένας ἐν ἄρθροισι 24, 25 καὶ 26 προθεσμίας ἢ παρέλειψε νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἀκρόασιν διὰ τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4

Προσωρινὰ μέτρα

ΑΡΘΡΟΝ 31

Ἐὰν τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον εὐρίσκηται ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει, μετὰ τὴν λήψιν τῆς γνωστοποιήσεως περὶ ἀποδοχῆς τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ πρὸς ἐφαρμογὴν ποινῆς συνεπαγομένης στέρησιν τῆς ἐλευθερίας, τὸ ἐν λόγῳ Κράτος δύναται, ἐφ' ὅσον κρίνει τοῦτο ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐφαρμογῆς, νὰ συλλάβῃ τοῦτον πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς μεταγωγῆς του κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 43.

ΑΡΘΡΟΝ 32

1. Ὅσακις τὸ αἰτούμενον Κράτος αἰτῆται ἐφαρμογὴν, τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτος δύναται νὰ συλλαμβάνῃ τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον—

- (α) ἐὰν κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους τὸ ἀδίκημα δικαιολογῇ τὴν προφυλάκισιν καὶ
- (β) ἐὰν ὑφίσταται κίνδυνος φυγοδικίας ἢ, ἐν περιπτώσει ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, κίνδυνος ἀποκρύψεως τῶν ἀποδείξεων.

2. Ὅσακις τὸ αἰτούμενον Κράτος ἐκδηλοῖ τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ ὅπως αἰτησῆται ἐφαρμογὴν, τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτος δύναται κατ' αἴτησιν τοῦ αἰτουμένου Κράτους νὰ συλλαμβάνῃ τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον, νοουμένου ὅτι πληροῦνται αἱ κατὰ τὰ (α) καὶ (β) τῆς προηγουμένης παραγράφου προϋποθέσεις. Ἡ εἰρημένη αἴτησις δέον ὅπως ἀναφέρῃ τὸ ἀδίκημα τὸ ὁποῖον ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ τὸν χρόνον καὶ τόπον τῆς διαπράξεως αὐτοῦ, δέον ὡσαύτως ὅπως περιέχῃ κατὰ τὸ δυνατόν ἀκριβεστέραν περιγραφὴν τοῦ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ προσώπου. Τοῦτο θὰ περιέχῃ ἐπίσης σύντομον ἐκθεσιν τῶν γεγονότων ἐφ' ὧν ἐρείδεται ἡ ἀπόφασις.

ΑΡΘΡΟΝ 33

1. Το έφ' ου έπεβλήθη ή ποινη πρόσωπον τελεί έν προφυλακίσει συμφώνως προς την νομοθεσίαν του προς δ άπευθύνεται ή αίτησις Κράτους' αύτη διέπει ώσαύτως τους όρους ύφ' ους τούτο δύναται ν' άφεθη έλεύθερον.

2. Το τελούν έν προφυλακίσει πρόσωπον έν πάση περιπτώσει άφίεται έλεύθερον.

(α) μετά παρέλευσιν περιόδου ίσης προς την περίοδον στερήσεως της έλευθερίας της επιβληθείσης έν τη άποφάσει

(β) εάν τούτο συνελίχθη δυνάμει του "Αρθρου 32, παράγραφος 2 και το προς δ άπευθύνεται ή αίτησις Κράτος δέν έλαθεν έντός 18 ήμερών από της ήμερομηνίας της συλλήψεως την αίτησιν όμοι μετά των έν "Αρθρω 16 καθοριζομένων έγγραφων.

ΑΡΘΡΟΝ 34

1. Πρόσωπόν τι τελούν έν προφυλακίσει έν τω προς δ άπευθύνεται ή αίτησις Κράτει δυνάμει του "Αρθρου 32 και το όποιον καλείται νά έμφανισθη ένώπιον του άρμοδίου δικαστηρίου έν τω αίτουμένω Κράτει συμφώνως προς το "Αρθρον 25 ως άποτέλεσμα της ύπ' αυτού καταχωρήσεως άντιρρήσεως, μετάγεται προς τον σκοπόν τούτον έν τω έδάφει του αίτουμένου Κράτους.

2. Μετά την μεταγωγήν, το περι ου ό λόγος πρόσωπον δέν δύναται νά κρατήται υπό του αίτουμένου Κράτους, έφ' όσον ό έν "Αρθρω 33, παράγραφος 2(α) έκτιθέμενος όρος πληροϋται ή έφ' όσον το αίτούμενον Κράτος δέν αίτείται έφαρμογήν περαιτέρω ποινης. Το πρόσωπον δέον νά έπιστρέφηται το ταχύτερον εις το προς δ άπευθύνεται ή αίτησις Κράτος πλην εάν τούτο άφέθη έλεύθερον.

ΑΡΘΡΟΝ 35

1. Πρόσωπόν τι καλούμενον ένώπιον του άρμοδίου δικαστηρίου του αίτουμένου Κράτους κατόπιν της ύπ' αυτού καταθέσεως άντιρρήσεως δέν δύναται νά διωχθη, τω επιβληθη ποινη ή κρατηθη προς τον σκοπόν έφαρμογής ποινης τινος ή διατάγματός τινος κρατήσεως ουδέ δύναται διά τινα έτερον λόγον νά περιορισθη ή προσωπική αυτού έλευθερία ένεκα οιασδήποτε πράξεως ή οίουδήποτε άδικήματος λαμβάνοντος χώραν πρό της άναχωρήσεως του εκ του έδαφους του προς δ άπευθύνεται ή αίτησις Κράτους και μη καθοριζομένου έν τω κλητηρίω πλην εάν ουτος ρητώς και έγγραφως συγκατατίθηται. Έν τη άναφερομένη έν "Αρθρω 34, παράγραφος 1 περιπτώσει, έν αντίγραφον της δηλώσεως συγκαταθέσεως δέον νά άποστέλληται προς το Κράτος εκ του όποιου ουτος μετήχθη.

2. Αί προσβεπόμεναι έν τη προηγουμένη παραγράφω συνέπειαι παύουν ευθός ως το καλούμενον πρόσωπον, δοθείσης αυτω της ευκαιρίας νά πράξη ουτω, δέν έγκατέλειψε το έδαφος του αίτουμένου Κράτους έντός 15 ήμερών από της ήμερομηνίας της άποφάσεως, ή όποια ήκολούθησε την άκρόασιν δι' ην εκλήθη νά έμφανισθη ή εάν ουτος επέστρεψεν εις το έν λόγω έδαφος άνευ κλητεύσεως εκ νέου, άφου είχε έγκαταλείψει τούτο.

ΑΡΘΡΟΝ 36

1. Εάν το αίτούμενον Κράτος ήτήσατο εκτέλεσιν δημεύσεως περιουσίας, το προς δ άπευθύνεται ή αίτησις Κράτος δύναται νά κατάσχη προσωρινώς την έν λόγω περιουσίαν, υπό τον όρον ότι ή οικεία αυτού νομοθεσία προβλέπει την κατάσχεσιν έν σχέσει προς παρόμοια γεγονότα.

2. Η κατάσχεσις διενεργείται συμφώνως προς την νομοθεσίαν του προς δ άπευθύνεται ή αίτησις Κράτους, ήτις διέπει ώσαύτως τους όρους ύφ' ους αύτη δύναται νά άρθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Εφαρμογή τῶν κυρώσεων

(α) Γενικαὶ Διατάξεις

ΑΡΘΡΟΝ 37

Αἱ ἐπιβαλλόμενα ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει κυρώσεις δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν ἐν τῷ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτει, εἰμὴ μόνον κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους. Ἐκαστον Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται, ἐν τούτοις, νὰ ἀναθέτῃ εἰς ἑτέρας ἀρχὰς ὅπως λαμβάνουν τοιαύτας ἀποφάσεις ὡσάκις αἱ μέλλουσαι νὰ ἐφαρμοσθοῦν κυρώσεις συνίστανται μόνον εἰς πρόστιμον ἢ δήμευσιν καὶ ἐφ' ὅσον αἱ ἀποφάσεις αὗται εἶναι ἐπιδεκτικαὶ ἐφέσεως ἐν δικαστηρίῳ.

ΑΡΘΡΟΝ 38

Ἡ ὑπόθεσις δέον νὰ φέρηται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἢ τῆς ἐξουσιοδοτημένης κατ' Ἄρθρον 37 ἀρχῆς, ἐὰν τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτος κρίνῃ ἐνδεδειγμένον νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἐφαρμογῆς.

ΑΡΘΡΟΝ 39

1. Πρὶν ἢ τὸ δικαστήριον λάβῃ οἰανδήποτε ἀπόφασιν ἐπὶ τινος αἰτήσεως ἐφαρμογῆς, δέον ὅπως παρέχεται ἡ εὐκαιρία εἰς τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον διὰ νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἀπόψεις αὐτοῦ. Κατόπιν αἰτήσεως οὗτος θέλει ἀκούεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, εἴτε διὰ παρακλήσεως ἑτέρου δικαστηρίου πρὸς λήψιν τῆς καταθέσεως αὐτοῦ (letters rogatory), εἴτε αὐτοπροσώπως. Ἡ αὐτοπρόσωπος ἀκρόασις δέον νὰ ἐπιτρέπηται κατόπιν τῆς ρητῆς πρὸς τοῦτο αἰτήσεως αὐτοῦ.

2. Τὸ δικαστήριον δύναται, ἐν τούτοις, νὰ ἀποφασίζῃ ἐπὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς αἰτήσεως ἐφαρμογῆς ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ προσώπου, αἰτουμένου τὴν αὐτοπρόσωπον ἀκρόασιν, ἐφ' ὅσον διατελεῖ ἐν προφυλακίσει ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς οἰαδήποτε ἀπόφασιν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑποκατάστασιν τῆς κυρώσεως δυνάμει τοῦ Ἄρθρου 44, θὰ ἀναβάλληται μέχρι οὗ, μετὰ τὴν μεταγωγὴν τοῦ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον εἰς τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους, παρασχεθῆ εἰς τοῦτον ἡ εὐκαιρία ὅπως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

ΑΡΘΡΟΝ 40

1. Τὸ δικαστήριον, ἢ εἰς τὰς ἐν Ἄρθρῳ 37 ἀναφερομένας περιπτώσεις, ἢ ἐξουσιοδοτημένη δυνάμει τοῦ αὐτοῦ Ἄρθρου ἀρχή, ἢ ὁποία χειρίζεται τὴν ὑπόθεσιν δέον νὰ ἱκανοποιῆται—

- (α) ὅτι ἡ κύρωσις τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἐφαρμογὴ ἐπεβλήθη ὑπὸ τινος Εὐρωπαϊκῆς ποινικῆς ἀποφάσεως
- (β) ὅτι αἱ προϋποθέσεις τοῦ Ἄρθρου 4 πληροῦνται
- (γ) ὅτι ὁ ἐκτιθέμενος ἐν Ἄρθρῳ 6(α) ὅρος δὲν ἐκπληροῦται ἢ ὅτι οὗτος δὲν πρέπει νὰ ἀποκλείῃ τὴν ἐφαρμογὴν
- (δ) ὅτι ἡ ἐκτέλεσις δὲν ἀποκλείεται ὑπὸ τοῦ Ἄρθρου 7
- (ε) ὅτι ἐν περιπτώσει ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἢ τινὸς "ordonnance renale" πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις τοῦ Κεφαλαίου 3 τοῦ παρόντος Μέρους.

2. Ἐκαστον Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται νὰ ἀναθέτῃ εἰς τὸ δικαστήριον ἢ εἰς τὴν ἐξουσιοδοτημένην δυνάμει τοῦ Ἄρθρου 37 ἀρχὴν τὴν ἐξέτασιν ἑτέρων ὄρων ἐκτελέσεως προβλεπομένων ἐν τῇ παρούσῃ Συμβάσει.

ΑΡΘΡΟΝ 41

Αί συμφώνως τῷ παρόντι Κεφαλαίῳ λαμβανόμεναι δικαστικαί ἀποφάσεις ἐν σχέσει πρὸς τινὰ ζητουμένην ἐφαρμογὴν, ὡς καὶ αἱ λαμβανόμεναι τοιαῦται ἐπὶ ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεων τῆς ἐν Ἀρθρῷ 37 ἀναφερομένης διοικητικῆς ἀρχῆς, εἶναι ἐπιδεκτικαὶ προσβολῆς δι' ἐφέσεως.

ΑΡΘΡΟΝ 42

Τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτος δεσμεύεται ἐκ τῶν διαπιστώσεων ἐπὶ πραγματικῶν ζητημάτων ἐν ᾧ μέτρῳ ταῦτα ἐκτίθενται ἐν τῇ ἀποφάσει ἢ ἐν ᾧ μέτρῳ αὕτη σιωπηρῶς ἐρείδεται ἐπ' αὐτῶν.

(β) Διατάξεις ἀφορῶσαι εἰδικῶς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν κυρώσεων συνεπαγομένων στέρησιν ἐλευθερίας.

ΑΡΘΡΟΝ 43

Ὅταν τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον κρατῆται ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει, τοῦτον δέον ὅπως, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλως προβλέπηται ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Κράτους τούτου, μεταγῆται εἰς τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτος εὐθὺς ὡς κοινοποιηθῆ πρὸς τὸ αἰτούμενον Κράτος ἢ ἀποδοχῆ τῆς αἰτήσεως ἐφαρμογῆς.

ΑΡΘΡΟΝ 44

1. Ἐὰν ἡ αἴτησις ἐφαρμογῆς γίνεται ἀποδεκτὴ, τὸ δικαστήριον ὑποκαθιστᾷ εἰς τὴν ἐπιβληθεῖσαν ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει κύρωσιν, τὴν συνεπαγομένην ἀποστέρησιν τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τῆς οἰκείας αὐτοῦ νομοθεσίας κύρωσιν διὰ τὸ αὐτὸ ἀδίκημα. Ἡ κύρωσις αὕτη δύναται, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῶν ἐκτιθεμένων ἐν παραγράφῳ 2 περιορισμῶν, νὰ εἶναι φύσεως ἢ διαρκείας διαφόρου τῆς ἐπιβαλλομένης ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει. Ἐὰν ἡ τελευταία αὕτη κύρωσις εἶναι μικροτέρα τοῦ κατωτάτου ὅριου εἰς τὸ ὅποιον αὕτη δύναται κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους νὰ καταγνώσθῃ, τὸ δικαστήριον οὐδόλως δεσμεύεται ὑπὸ τοῦ κατωτάτου τούτου ὅριου, θὰ ἐπιβάλλῃ δὲ κύρωσιν ἀναποκρινομένην πρὸς τὴν ἐπιβαλλομένην τοιαύτην ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει.

2. Κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς κυρώσεως, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ ἐπαχθεστέραν τὴν ποινικὴν κατάστασιν τοῦ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ προσώπου ὡς αὕτη προκύπτει ἐκ τῆς ἐκδοθείσης ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει ἀποφάσεως.

3. Οἰονδήποτε μέρος τῆς ἐπιβαλλομένης ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει κυρώσεως καὶ οἰαδήποτε περίοδος προσωρινῆς κρατήσεως, ἐκτιθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ προσώπου μετὰ τὴν κατάγνωσίν της, θὰ ἀφαιρῆται εἰς τὸ ἀκέραιον. Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται ἀναφορικῶς πρὸς οἰανδήποτε περίοδον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον ἐτέλει ἐν προφυλακίσει ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει πρὸ τῆς καταγνώσεως τῆς ποινῆς καθ' ὃ μέτρον ἀπαιτεῖ ἡ νομοθεσία τοῦ Κράτους τούτου.

4. Πᾶν Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται, ἐν παντὶ χρόνῳ, νὰ καταθέσῃ παρὰ τῷ Γενικῷ Γραμματεῖ τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης δήλωσιν ἀπονέμουσαν εἰς τοῦτο συμφώνως τῇ παρούσῃ Συμβάσει τὸ δικαίωμα ἐφαρμογῆς κυρώσεως τινος συνεπαγομένης στέρησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς αὐτῆς φύσεως ὡς τῆς ἐπιβληθείσης ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει, ἔστω καὶ ἐὰν ἡ διάρκεια τῆς κυρώσεως ταύτης ὑπερβαίνει τὸ ἀνώτατον ὄριον τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τῆς οἰκείας αὐτοῦ νομοθεσίας διὰ κύρωσιν τῆς αὐτῆς φύσεως. Οὐχ ἦττον ὁμοίως, ὁ κανὼν οὗτος δὲν ἐφαρμόζεται εἰμὴ μόνον εἰς περιπτώσεις ὅπου ἡ ἐθνικὴ νομοθεσία τοῦ Κράτους τούτου ἐπιτρέπει, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ αὐτὸ ἀδίκημα, τὴν ἐπιβολὴν κυρώσεως τοῦλάχιστον τῆς αὐτῆς διαρκείας ὡς τῆς ἐπιβληθείσης ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει, ἢ ὁποία ὁμοίως εἶναι αὐστηροτέρας φύσεως. Ἡ ἐπιβαλλομένη δυνάμει τῆς παρούσης παραγράφου κύρωσις δύναται, ἐφ' ὅσον ἡ διάρκεια καὶ ὁ σκοπὸς ταύτης οὕτω ἀπαιτεῖ, νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐντὸς ποινικοῦ καταστήματος προσωρινῶς διὰ τὴν ἐφαρμογὴν κυρώσεων διαφόρου φύσεως.

(γ) Διατάξεις ἀφορῶσαι εἰδικῶς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν χρηματικῶν ποινῶν καὶ δημεύσεων

ΑΡΘΡΟΝ 45

1. Ἐάν ἡ αἴτησις πρὸς ἐφαρμογὴν χρηματικῆς ποινῆς ἢ δημεύσεως ποσοῦ τινος χρημάτων ἐγένετο ἀποδεκτὴ, τὸ δικαστήριον ἢ ἡ ἐξουσιοδοτουμένη δυνάμει τοῦ Ἄρθρου 37 ἀρχὴ θὰ μετατρέψῃ τὸ ποσὸν αὐτῶν εἰς τὸ κυκλοφοροῦν νόμισμα τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τιμὴν συναλλάγματος κατὰ τὸν χρόνον τῆς λήψεως τῆς ἀποφάσεως. Οὕτω θέλει καθορίζεται τὸ μέγεθος τῆς χρηματικῆς ποινῆς ἢ τὸ δημευθῆσόμενον ποσόν, τὸ ὁποῖον, ἐν τούτοις δὲν δύνανται νὰ υπερβαίῃ τὸ ἀνώτατον ποσόν τὸ καθοριζόμενον ὑπὸ τῆς οἰκείας αὐτοῦ νομοθεσίας διὰ τὸ αὐτὸ ἀδίκημα, ἢ ἔλλειπει τοιούτου ἀνωτάτου ὁρίου, δὲν δύνανται νὰ υπερβαίῃ τὸ ἀνώτατον ποσὸν συνήθως ἐπιβαλλόμενον ἐν τῷ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτει ἐν σχέσει πρὸς παρόμοιον ἀδίκημα.

2. Οὐχ ἦττον, τὸ δικαστήριον ἢ ἡ ἐξουσιοδοτουμένη δυνάμει τοῦ Ἄρθρου 37 ἀρχὴ δύνανται νὰ διατηρήσουν μέχρι τοῦ ἐπιβληθέντος ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει ποσοῦ τὴν ποινὴν προστίμου ἢ δημεύσεως, ὡσάκις τοιαύτη τις κύρωσις οὐδόλως προβλέπεται ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους διὰ τὸ αὐτὸ ἀδίκημα, τῆς νομοθεσίας ταύτης ὅμως ἐπιτρεπούσης τὴν ἐπιβολὴν αὐστηροτέρων κυρώσεων. Ἐάν ἡ ἐπιβληθεῖσα ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει κύρωσις υπερβαίῃ τὸ ἀνώτατον ὄριον τὸ τιθέμενον ἐν τῇ νομοθεσίᾳ τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους διὰ τὸ αὐτὸ ἀδίκημα, τῆς νομοθεσίας ταύτης ὅμως ἐπιτρεπούσης τὴν ἐπιβολὴν αὐστηροτέρων κυρώσεων.

3. Οἰαδήποτε διευκόλυνσις, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν χρόνον πληρωμῆς ἢ τὴν πληρωμὴν κατὰ δόσεις, χορηγηθεῖσα ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει, δέον νὰ τηρῆται ἐν τῷ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτει.

ΑΡΘΡΟΝ 46

1. Ὅσάκις ἡ αἴτησις ἐφαρμογῆς ἀφορᾷ εἰς τὴν δήμευσιν εἰδικοῦ ἀντικειμένου, τὸ δικαστήριον ἢ ἡ ἐξουσιοδοτουμένη δυνάμει τοῦ Ἄρθρου 37 ἀρχὴ δὲν δύνανται νὰ διατάξουν τὴν δήμευσιν τοῦ ἀντικειμένου τούτου, εἰμὴ μόνον καθ' ὃ μέτρον ἢ τοιαύτη δήμευσις ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους διὰ τὸ αὐτὸ ἀδίκημα.

2. Οὐχ ἦττον, τὸ δικαστήριον ἢ ἡ ἐξουσιοδοτουμένη δυνάμει τοῦ Ἄρθρου 37 ἀρχὴ δύνανται νὰ διατηρήσουν τὴν διαταχθεῖσαν ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει δήμευσιν, ὡσάκις ἡ κύρωσις αὕτη οὐδόλως προβλέπεται ἐν τῇ νομοθεσίᾳ τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους διὰ τὸ αὐτὸ ἀδίκημα, τῆς νομοθεσίας ταύτης ὅμως ἐπιτρεπούσης τὴν ἐπιβολὴν αὐστηροτέρων κυρώσεων.

ΑΡΘΡΟΝ 47

1. Τὰ προϊόντα ἐκ τῶν χρηματικῶν ποινῶν καὶ δημεύσεων δέον νὰ καταβάλλωνται εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους ἄνευ βλάβης οἰωνδήποτε δικαιωμάτων τρίτων μερῶν.

2. Δημευθεῖσα περιουσία, ἣτις εἶναι εἰδικοῦ ἐνδιαφέροντος, δύνανται νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὸ αἰτούμενον Κράτος ἐφ' ὅσον τὸ ἀπαιτεῖ τοῦτο.

ΑΡΘΡΟΝ 48

Ἐφ' ὅσον χρηματικὴ τις ποινὴ δὲν δύνανται νὰ εἰσπραχθῇ, τὸ δικαστήριον τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις Κράτους δύνανται νὰ ἐπιβάλῃ διαζευκτικὴν κύρωσιν συνεπαγομένην στέρησιν τῆς ἐλευθερίας καθ' ὃ μέτρον αἱ νομοθεσίαι ἀμφοτέρων τῶν Κρατῶν οὕτω προβλέπουν εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, πλὴν ἐάν τὸ αἰτούμενον Κράτος ρητῶς περιόρισε τὴν αἴτησιν αὐτοῦ εἰς μόνην τὴν εἰσπραξίν τῆς χρηματικῆς ποινῆς. Ἐάν τὸ δικαστήριον ἀποφασίσῃ τὴν ἐπιβολὴν δια-

ζευκτικῆς τινὸς κυρώσεως συνεπαγομένης στέρησιν τῆς ἐλευθερίας, οἱ ἀκόλουθοι κανόνες δέον νὰ ἐφαρμόζωνται :

- (α) Ἐὰν ἡ μετατροπὴ τῆς χρηματικῆς ποινῆς εἰς κύρωσιν συνεπαγομένην στέρησιν τῆς ἐλευθερίας καθορίζεται ἤδη εἴτε ἐν τῇ καταγνωσθείσῃ ποινῇ ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει, εἴτε ἀμέσως ἐν τῇ νομοθεσίᾳ τοῦ ἐν λόγῳ Κράτους, τὸ δικαστήριον τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἴτησις Κράτους κρίνει τὴν φύσιν καὶ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν λόγῳ κυρώσεως συμφώνως πρὸς τοὺς τιθεμένους ὑπὸ τῆς οἰκείας αὐτοῦ νομοθεσίας κανόνας. Ἐὰν ἡ ἤδη καθορισθεῖσα ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει κύρωσις, ἢ συνεπαγομένη στέρησιν τῆς ἐλευθερίας, εἶναι μικροτέρα τοῦ κατωτάτου ὁρίου τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐπιβληθῇ κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἴτησις Κράτους, τὸ δικαστήριον δὲν δεσμεύεται ὑπὸ τοῦ κατωτάτου τούτου ὁρίου δυνάμενον νὰ ἐπιβάλλῃ κύρωσιν ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν καθοριζομένην τοιαύτην ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει. Κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς κυρώσεως τὸ δικαστήριον δέον νὰ μὴ καθιστᾷ ἐπαχθεστέραν τὴν ποινικὴν κατάστασιν τοῦ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ προσώπου ὡς αὕτη προκύπτει ἐκ τῆς ἐκδοθείσης ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει ἀποφάσεως.
- (β) Εἰς πάσας τὰς λοιπὰς περιπτώσεις τὸ δικαστήριον τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἴτησις Κράτους μετατρέπει τὴν χρηματικὴν ποινὴν συμφώνως πρὸς τὴν οἰκείαν αὐτοῦ νομοθεσίαν, τηρῶν τὰ καθοριζόμενα ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ αἰτουμένου Κράτους ὅρια.

(δ) Διατάξεις ἀφορῶσαι εἰδικῶς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν στέρησεως δικαιώματος

ΑΡΘΡΟΝ 49

1. Ὅσακις ὑποβάλλεται αἴτησις πρὸς ἐφαρμογὴν στέρησεως δικαιώματος, ἢ τοιαύτη στέρησις δικαιώματος ἐπιβληθεῖσα ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει δὲν δύναται νὰ λάβῃ ἰσχὺν ἐν τῷ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἴτησις Κράτει, εἰμὴ μόνον ἐὰν ἡ νομοθεσία τοῦ τελευταίου τούτου Κράτους ἐπιτρέπη τὴν στέρησιν δικαιώματος διὰ τὸ ἐν λόγῳ ἀδίκημα.

2. Τὸ χειριζόμενον τὴν ὑπόθεσιν δικαστήριον θὰ ἐκτιμᾷ τὴν σκοπιμότητα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς στέρησεως δικαιώματος ἐν τῷ ἐδάφει τοῦ οἰκείου αὐτοῦ Κράτους.

ΑΡΘΡΟΝ 50

1. Ἐὰν τὸ δικαστήριον διατάσῃ τὴν ἐφαρμογὴν στέρησεως δικαιώματος, τοῦτο θὰ ἀποφασίζῃ τὴν διάρκειαν αὐτῆς ἐντὸς τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῆς οἰκείας αὐτοῦ νομοθεσίας ὁρίων, δὲν δύναται, ἐν τούτοις, νὰ ὑπερβαίῃ τὰ τεθέμενα ὑπὸ τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει ὅρια.

2. Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐφαρμογὴν στέρησεως δικαιώματος ἐν σχέσει πρὸς τινὰ μόνον ἐκ τῶν δικαιωμάτων τῶν ὁποίων ἀπηγγέλθη ἢ ἀπώλεια ἢ ἡ ἀναστολή.

ΑΡΘΡΟΝ 51

Τὸ Ἄρθρον 11 δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ στέρησεως δικαιωμάτων.

ΑΡΘΡΟΝ 52

Τὸ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἢ αἴτησις Κράτος δικαιούται ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὸ ἐφ' οὗ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ πρόσωπον εἰς τὰ δικαιώματα τῶν ὁποίων ἐστερηθῆ συμφώνως πρὸς τινὰ ἀπόφασιν ληφθεῖσαν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος Κεφαλαίου.

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

Συνέπειαι Εὐρωπαϊκῶν Ποινικῶν Ἀποφάσεων
εἰς τὸ Διεθνὲς Πεδίον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1

Οὐδείς δύναται νὰ διωχθῆ δις διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν.

ΑΡΘΡΟΝ 53

1. Τὸ πρόσωπον ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη Εὐρωπαϊκὴ ποινικὴ ἀπόφασις δὲν δύναται διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν οὔτε νὰ διωχθῆ, οὔτε νὰ τῷ ἐπιβληθῆ ποινὴ, οὔτε νὰ υποβληθῆ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν κυρώσεώς τινος ἐν ἐτέρῳ Συμβαλλομένῳ Κράτει :

(α) ἐφ' ὅσον οὗτος ἀπηλλάγη·

(β) ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιβληθεῖσα κύρωσις—

(i) ἔχει πλήρως ἐκτελεσθῆ ἢ ἐκτελεῖται εἰσέτι· ἢ

(ii) ὑπῆρξεν ἐν ὄλῳ, ἢ ἐν σχέσει πρὸς τὸ μὴ ἐκτελεσθὲν μέρος αὐτῆς, τὸ ἀντικείμενον συγγνώμης ἢ ἀμνηστίας, ἢ

(iii) δὲν δύναται πλέον νὰ ἐκτελεσθῆ ἕνεκα τῆς παρόδου τοῦ χρόνου·

(γ) ἐφ' ὅσον τὸ δικαστήριον κατεδίκασε τὸν ἀδικοπραγήσαντα ἀνεπιβολῆς κυρώσεώς τινος.

2. Οὐχ ἦττον ὁμως, Συμβαλλόμενον τι Κράτος οὐδόλως ὑποχρεοῦται, πλην ἐὰν αὐτὸ τοῦτο ἠτήσατο τὴν διαδικασίαν νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν συνέπειαν τῆς ἀρχῆς «οὐδείς δύναται νὰ διωχθῆ δις διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν» ἐφ' ὅσον ἡ ὀδηγήσασα εἰς τὴν ἀπόφασιν πράξις κατηυθύνετο ἐναντίον εἴτε προσώπου, εἴτε ἰδρύματος, εἴτε οἰουδήποτε ἀντικειμένου ἔχοντος δημόσιον χαρακτῆρα ἐν τῷ Κράτει τούτῳ, ἢ ἐφ' ὅσον ὁ εἰς ὃν ἀφορᾷ ἡ ἀπόφασις εἶχε δημόσιον χαρακτῆρα ἐν τῷ Κράτει τούτῳ.

3. Ἐπὶ πλέον, πᾶν Συμβαλλόμενον Κράτος, ἔνθα ἡ πράξις τελεῖται ἢ λογίζεται ὡς τοιαύτη συμφώνως πρὸς τὴν νομοθεσίαν τοῦ Κράτους τούτου, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν συνέπειαν τῆς ἀρχῆς τοῦ «οὐδείς δύναται νὰ διωχθῆ δις διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν», ἐκτὸς ἐὰν αὐτὸ τοῦτο τὸ Κράτος ἠτήσατο τὴν διαδικασίαν.

ΑΡΘΡΟΝ 54

Ἐὰν ἀρχίσῃ νέα διαδικασία ἐναντίον προσώπου τινὸς ἐφ' οὗ ἐπιβλήθη ἐν ἐτέρῳ Συμβαλλομένῳ Κράτει ποινὴ διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν, τότε οἰαδήποτε περίοδος στέρησεως τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ, προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς, ἀφαιρεῖται ἐκ τῆς κυρώσεως ἢ ὁποῖα δυνατὸν νὰ ἐπιβληθῆ.

ΑΡΘΡΟΝ 55

Τὸ παρὸν Κεφάλαιον οὐδόλως κωλύει τὴν ἐφαρμογὴν εὐρυτέρων ἐσωτερικῶν διατάξεων ἀφορωσῶν εἰς τὰς συνεπείας τῆς ἀρχῆς «οὐδείς δύναται νὰ διωχθῆ δις διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν», αἵτινες συνδέονται πρὸς τὰς ποινικὰς ἀποφάσεις ξένων Κρατῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2

Ἀποφάσεις λαμβανόμεναι ὑπ' ὄψιν

ΑΡΘΡΟΝ 56

Ἐκαστον Συμβαλλόμενον Κράτος ὀφείλει νὰ θεσπίσῃ, κατὰ τρόπον τὸν ὁποῖον τοῦτο κρίνει κατάλληλον, ὥστε νὰ ἐπιτρέπη εἰς τὰ δικαστήρια αὐτοῦ, ὡσάκις ἐκδίδουν ἀποφάσιν τινα ὅπως λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν οἰαδήποτε προηγουμένην Εὐρωπαϊκὴν ποινικὴν ἀπόφασιν ἐκδοθεῖσαν δι' ἕτερον ἀδίκημα κατόπιν ἀκροάσεως τοῦ κατηγορουμένου, πρὸς τὸν σκοπὸν συνάψεως εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀπόφασιν πάντων ἢ τινῶν τῶν συνεπειῶν, αἱ ὁποῖαι προσδίδονται ὑπὸ τῆς νομοθεσίας αὐτοῦ εἰς ἀποφάσεις ἐκδιδόμενας ἐν τῷ ἐδάφει αὐτοῦ. Τοῦτο θὰ καθορίζῃ τὸς ὅρους ὑφ' οὓς ἡ ἀπόφασις αὕτη λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

ΑΡΘΡΟΝ 57

“Εκαστον Συμβαλλόμενον Κράτος οφείλει νά θεσπίση, κατά τρόπον τόν όποιον τούτο κρίνει κατάλληλον, ίνα έπιτρέπη όπως λαμβάνηται ύπ’ όψιν οίαδήποτε Εύρωπαϊκή ποινική απόφασις έκδοθεΐσα κατόπιν άκροάσεως του κατηγορουμένου, ώστε νά καθίσταται δυνατή ή εφαρμογή ολοκληρου ή μέρους της άποστερήσεως των δικαιωμάτων της συνδεομένης ύπό της οικείας αυτού νομοθεσίας προς άποφάσεις έκδιδομένας έν τώ έδάφει αυτού. Τούτο θα καθορίζη τους όρους ύφ’ ούς ή απόφασις αύτη λαμβάνεται ύπ’ όψιν.

ΜΕΡΟΣ IV

Τελικά Διατάξεις

ΑΡΘΡΟΝ 58

1. Η παρούσα Σύμβασις θα είναι άνοικτη προς ύπογραφήν ύπό των Κρατών-Μελών των αντιπροσωπευόμενων έν τη έξ’ Υπουργών Έπιτροπή του Συμβουλίου της Εύρώπης. Αύτη υπόκειται εις επικύρωσιν ή άποδοχήν. Τα έγγραφα της έπικυρώσεως ή της άποδοχής κατατίθενται παρά τώ Γενικώ Γραμματεί του Συμβουλίου της Εύρώπης.

2. Η Σύμβασις τίθεται έν ισχύϊ τρεις μήνας από της ήμερομηνίας της καταθέσεως του τρίτου έγγράφου επικυρώσεως ή άποδοχής.

3. Αναφορικώς προς πάν ύπογράψαν Κράτος, μεταγενεστέρως έπικυρου ή άποδεχόμενον, η Σύμβασις τίθεται έν ισχύϊ τρεις μήνας από της ήμερομηνίας της καταθέσεως του οικείου αυτού έγγράφου επικυρώσεως ή άποδοχής.

ΑΡΘΡΟΝ 59

1. Μετά την έναρξιν της ισχύος της παρούσης Συμβάσεως, ή έξ’ Υπουργών Έπιτροπή του Συμβουλίου της Εύρώπης δύναται νά καλή πάν μη Κράτος-μέλος ίνα προσχωρήσιν εις ταύτην, νοουμένου ότι η περιέχουσα τοιαύτην πρόσκλησιν απόφασις τυγχάνει της όμοφώνου έγκρίσεως των έπικυρωσάντων την Σύμβασιν μελών του Συμβουλίου.

2. Η προσχωρησις αύτη πραγματοποιείται διά καταθέσεως παρά τώ Γενικώ Γραμματεί του Συμβουλίου της Εύρώπης ενός έγγράφου προσχωρήσεως, τό όποιον λαμβάνει ισχύν τρεις μήνας από της ήμερομηνίας της καταθέσεως αυτού.

ΑΡΘΡΟΝ 60

1. Πάν Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται, κατά τόν χρόνον της ύπογραφής ή της καταθέσεως του οικείου αυτού έγγράφου επικυρώσεως, άποδοχής ή προσχωρήσεως, νά καθορίση τό έδαφος ή τά έδάφη έντός των όποιων θα εφαρμοζήται η παρούσα Σύμβασις.

2. Πάν Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται, κατά τόν χρόνον της ύπ’ αυτού καταθέσεως των έγγράφων επικυρώσεως, άποδοχής ή προσχωρήσεως, ή καθ’ οιαδήποτε μεταγενεστέραν ήμερομηνίαν διά δηλώσεως άπευθυνομένης προς τόν Γενικόν Γραμματέα του Συμβουλίου της Εύρώπης, νά επέκτεινη την παρούσαν Σύμβασιν εις πάν έτερον έδαφος ή έδάφη καθοριζόμενα έν τη δηλώσει και διά τας διεθνείς σχέσεις των όποιων είναι ύπεύθυνον ή έν όνόματι των όποιων είναι έξουσιοδοτημένον όπως αναλαμβάνη ύποχρεώσεις.

3. Πάσα δήλωσις γενομένη συμφώνως προς την προηγουμένην παράγραφον δύναται, αναφορικώς προς οιονδήποτε μνημονευόμενον εις τοιαύτην δήλωσιν έδαφος, νά ανακαλήται συμφώνως προς την έκτιθεμένην έν “Αρθρω 66 της παρούσης Συμβάσεως διαδικασίαν.

ΑΡΘΡΟΝ 61

1. Πάν Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται, κατά τόν χρόνον της ύπογραφής ή της ύπ’ αυτού καταθέσεως του έγγράφου επικυρώσεως, άποδοχής ή προσχωρήσεως, νά δηλώσιν ότι έπωφελείται μιας ή πλειόνων έκ των προβλεπομένων έν Πίνακι Ι της παρούσης Συμβάσεως έπιφυλάξεων.

2. Πάν Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται νά ανακαλέσῃ ὀλικῶς ἢ μερικῶς ἐπιφύλαξιν τινα, εἰς τὴν ὁποῖαν προέβη συμφώνως πρὸς τὴν προηγουμένην παράγραφον διὰ δηλώσεως ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, ἢ ὁποῖα καθίσταται ἐνεργὸς ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς λήψεως αὐτῆς.

3. Συμβαλλόμενόν τι Κράτος, τὸ ὁποῖον προέβη εἰς ἐπιφύλαξιν ἀναφορικῶς πρὸς τινα διάταξιν τῆς παρούσης Συμβάσεως, δὲν δύναται νά ἀξιοῖ τὴν παρ' οἰουδήποτε ἐτέρου Κράτους ἐφαρμογὴν τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως· τοῦτο δύναται, ἐν τούτοις, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιφύλαξις αὐτοῦ εἶναι μερικὴ ἢ ὑφ' ὄρους, νά ἀξιοῖ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως ἐν ᾧ μέτρῳ αὐτὸ τοῦτο ἔχει ἀποδεχθῆ ταύτην.

ΑΡΘΡΟΝ 62

1. Πάν Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται ἐν παντὶ χρόνῳ, διὰ δηλώσεως ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, νά διατυπώσῃ τὰς νομικὰς διατάξεις τὰς σκοπούμενας νά περιληφθοῦν εἰς τοὺς Πίνακας II ἢ III τῆς παρούσης Συμβάσεως.

2. Οἰαδήποτε μεταβολὴ τῶν ἐθνικῶν διατάξεων τῶν ἀναγραφόμενων εἰς τοὺς Πίνακας II ἢ III δέον ὅπως γνωστοποιῆται εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, ἐφ' ὅσον ἡ τοιαύτη μεταβολὴ καθιστᾷ ἐσφαλμένης τὰς εἰς τοὺς ἐν λόγῳ Πίνακας περιεχομένης πληροφορίας.

3. Οἰαδήποτε μεταβολὴ γενομένη εἰς τοὺς Πίνακας II ἢ III κατ' ἐφαρμογὴν τῶν προηγουμένων παραγράφων λαμβάνει ἰσχὺν ἐν ἐκάστῳ Συμβαλλομένῳ Κράτει ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης γνωστοποιήσεως αὐτῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 63

1. Ἐκαστον Συμβαλλόμενον Κράτος ὀφείλει, κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταθέσεως τοῦ οἰκείου αὐτοῦ ἐγγράφου ἐπικυρώσεως, ἀποδοχῆς ἢ προσχωρήσεως, νά παράσῃ εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης σχετικὰς πληροφορίας ἐπὶ τῶν δυναμένων νά ἐφαρμοσθῶσιν ἐν τῷ οἰκείῳ Κράτει κυρώσεων καὶ περὶ τῆς ἐπιβολῆς αὐτῶν, διὰ τοὺς σκοποὺς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης Συμβάσεως.

2. Οἰαδήποτε μετεγενεστέρα μεταβολὴ καθιστῶσα ἐσφαλμένης τὰς συμφώνως τῇ προηγουμένη παραγράφῳ παρασχεθείσας πληροφορίας, δέον ὅπως γνωστοποιῆται ὡσάυτως εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης.

ΑΡΘΡΟΝ 64

1. Ἡ παρούσα Σύμβασις οὐδόπως ἐπηρεάζει τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τὰς ἀπορρεούσας ἐκ συνθηκῶν περὶ ἐκδόσεως ὡς καὶ ἐκ τῶν διεθνῶν πολυμερῶν Συμβάσεων ἀφορώσων εἰς εἰδικὰ θέματα, οὐδὲ ἐπηρεάζει τὰς διατάξεις τὰς ἀφορώσας εἰς θέματα ρυθμιζόμενα ἐν τῇ παρούσῃ Συμβάσει καὶ περιεχομένης εἰς ἐτέρας ὑφισταμένης μεταξὺ τῶν Συμβαλλομένων Κρατῶν Συμβάσεις.

2. Τὰ Συμβαλλόμενα Κράτη δὲν δύνανται νά συνάψουν διμερεῖς ἢ πολυμερεῖς συμφωνίας μεταξὺ τῶν ἐπὶ θεμάτων ρυθμιζομένων ἐν τῇ παρούσῃ Συμβάσει, εἰμὴ μόνον διὰ νά συμπληρώσουν τὰς διατάξεις αὐτῆς ἢ διὰ νά διευκολύνουν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐνσωματωθεισῶν εἰς ταύτην ἀρχῶν.

3. Ἐάν, ἐν τούτοις, δύο ἢ πλείονα Συμβαλλόμενα Κράτη ἔχουν ἤδη ἑδραιώσει τὰς σχέσεις αὐτῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐπὶ τῇ θάσει ὁμοιομόρφου νομοθεσίας, ἢ ἔχουν ἐγκαθιδρύσει τὸ οἰκεῖον αὐτῶν ἰδιαιτέρον σύστημα ἢ ἐάν ἤθελον πράξει τοῦτο εἰς τὸ μέλλον, ταῦτα θὰ δικαιοῦνται νά ρυθμίζουν τὰς ἐν λόγῳ σχέσεις συμφώνως πρὸς τὰ καθιδρυθέντα, καίπερ ὑφισταμένων τῶν ὄρων τῆς παρούσης Συμβάσεως.

4. Συμβαλλόμενα Κράτη παύοντα νά εφαρμόζουν τούς όρους τής παρούσης Συμβάσεως εις τας μεταξύ των σχέσεις επί του έν λόγω θέματος, όφείλουν νά γνωστοποιούν τούτο πρός τόν Γενικόν Γραμματέα του Συμβουλίου τής Εύρώπης.

ΑΡΘΡΟΝ 65

Ἡ Εύρωπαϊκή Ἐπιτροπή ἐπί τῶν Ποινικῶν Προβλημάτων τοῦ Συμβουλίου τής Εύρώπης δέον νά τηρῆται ἐνήμερος ἀναφορικῶς πρός τήν ἐφαρμογήν τής παρούσης Συμβάσεως καί όφείλει νά πράττη ότιδῆποτε εἶναι ἀναγκαῖον ἵνα διευκολύνη τήν φιλικήν διευθέτησιν οἰασδήποτε δυσκολίας δυναμένης νά ἀνακύψῃ ἐκ τής ἐκτελέσεως αὐτῆς.

ΑΡΘΡΟΝ 66

1. Ἡ παροῦσα Σύμβασις θά παραμείνῃ ἐν ἰσχύϊ ἐπ' ἀόριστον.
2. Πᾶν Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται, καθ' ὃ μέτρον ἀφορᾷ εἰς τούτο, νά καταγγεῖλῃ τήν παροῦσαν Σύμβασιν διά γνωστοποιήσεως ἀπευθυνομένης πρός τόν Γενικόν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τής Εύρώπης.
3. Ἡ τοιαύτη καταγγελία λαμβάνει ἰσχύν μετὰ ἐξ ἡμηνίας ἀπό τής ἡμερομηνίας τής ὑπό τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως λήψεως τής ἐν λόγω γνωστοποιήσεως.

ΑΡΘΡΟΝ 67

Ὁ Γενικός Γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου τής Εύρώπης γνωστοποιεῖ πρός τὰ Κράτη-Μέλη τὰ ἀντιπροσωπευόμενα εἰς τήν ἐξ Ἑπιτροπῆν τοῦ Συμβουλίου, ὡς καί πρός πᾶν Κράτος τὸ ὁποῖον προσεχώρησεν εἰς τήν παροῦσαν Σύμβασιν, περί—

- (α) οἰασδήποτε ὑπογραφῆς·
- (β) οἰασδήποτε καταθέσεως ἐγγράφου ἐπικυρώσεως, ἀποδοχῆς ἢ προσχωρήσεως·
- (γ) οἰασδήποτε ἡμερομηνίας ἐνάρξεως ἰσχύος τής παρούσης Συμβάσεως συμφώνως πρός τὸ "Ἀρθρον 58 αὐτῆς·
- (δ) οἰασδήποτε δηλώσεως ληφθείσης συμφώνως πρός τὸ "Ἀρθρον 19, παράγραφος 2·
- (ε) οἰασδήποτε δηλώσεως ληφθείσης συμφώνως πρός τὸ "Ἀρθρον 44, παράγραφος 4·
- (στ) οἰασδήποτε δηλώσεως ληφθείσης συμφώνως πρός τὸ "Ἀρθρον 60·
- (ζ) οἰασδήποτε ἐπιφυλάξεως γενομένης συμφώνως πρός τας διατάξεις τοῦ "Ἀρθρου 61, παράγραφος 1, ὡς καί οἰασδήποτε ἀνακλήσεως τῆς τοιαύτης ἐπιφυλάξεως·
- (η) οἰασδήποτε δηλώσεως ληφθείσης συμφώνως πρός τὸ "Ἀρθρον 62, παράγραφος 1, ὡς καί περί οἰασδήποτε μεταγενεστέρως γνωστοποιήσεως ληφθείσης συμφώνως πρός τὸ "Ἀρθρον τοῦτο, παράγραφος 2·
- (θ) οἰασδήποτε πληροφορίας ληφθείσης συμφώνως πρός τὸ "Ἀρθρον 63, παράγραφος 1, ὡς καί περί οἰασδήποτε μεταγενεστέρως γνωστοποιήσεως ληφθείσης συμφώνως πρός τὸ αὐτὸ "Ἀρθρον, παράγραφος 2·
- (ι) οἰασδήποτε γνωστοποιήσεως ἀφορώσης εἰς διμερεῖς ἢ πολυμερεῖς συμφωνίας συναφθείσας συμφώνως πρός τὸ "Ἀρθρον 64, παράγραφος 2, ἢ ἀφορώσης εἰς ὁμοίομορφον νομοθεσίαν εἰσαχθείσαν συμφώνως πρός τὸ "Ἀρθρον 64, παράγραφος 3·
- (ια) οἰασδήποτε γνωστοποιήσεως ληφθείσης συμφώνως πρός τὸ "Ἀρθρον 66, ὡς καί περί τῆς ἡμερομηνίας καθ' ἣν λαμβάνει ἰσχύν ἢ καταγγελία.

ΑΡΘΡΟΝ 68

Ἡ παροῦσα Σύμβασις, ὡς καί αἱ ἐν αὐτῇ ἐπιτρεπόμεναι δηλώσεις καί γνωστοποιήσεις, εφαρμόζονται μόνον ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως ἀποφάσεων ἐκδιδομένων μετὰ τήν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς Συμβάσεως μεταξύ τῶν ἐνδιαφερομένων Συμβαλλομένων Κρατῶν.

Εἰς μαρτυρίαν τῶν ἀνωτέρω οἱ ὑπογεγραμμένοι, δεόντως ἐπὶ τούτῳ ἐξουσιοδοτημένοι, ὑπέγραψαν τὴν παροῦσαν Σύμβασιν.

Ἐγένετο ἐν Χάγη, σήμερον τῇ 28ῃ ἡμέρᾳ τοῦ Μαΐου 1970 εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικὴν, ἀμφοτέρων τῶν κειμένων δυντῶν ἐξ ἴσου αὐθεντικῶν, εἰς ἀπλοῦν ἀντίγραφον, τὸ ὁποῖον θὰ παραμείνῃ κατατεθειμένον εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης. Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης θὰ διαβιβάσῃ κεκρωμένα ἀντίγραφα πρὸς ἕν ἕκαστον τῶν ὑπογραφόντων καὶ προσχωρούντων Κρατῶν.

ΠΙΝΑΞ I

Ἐκαστον Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται νὰ δηλώσῃ ὅτι ἐπιφυλάσῃ εἰς ἑαυτὸ τὸ δικαίωμα—

- (α) ὅπως ἀρνήται ἐφαρμογὴν, ἐφ' ὅσον θεωρεῖ ὅτι ἡ ποινὴ ἀφορᾷ εἰς δημοσιονομικὸν ἢ βρῆσκευτικὸν ἀδίκημα
- (β) ὅπως ἀρνήται τὴν ἐφαρμογὴν κυρώσεως διὰ τινὰ πράξαν, ἢ ὅποια συμφώνως πρὸς τὴν νομοθεσίαν τοῦ πρὸς ὃ ἀπευθύνεται ἡ αἰτήσις Κράτους δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπαχθῇ εἰμὴ μόνον εἰς τινὰ διοικητικὴν ἀρχήν
- (γ) ὅπως ἀρνήται τὴν ἐφαρμογὴν Εὐρωπαϊκῆς τινος ποινικῆς ἀποφάσεως, τὴν ἀποῖαν αἱ ἀρχαὶ τοῦ αἰτουμένου Κράτους ἐξέδωσαν εἰς ἡμερομηνίαν καθ' ἣν, δυνάμει τῆς οἰκείας αὐτοῦ νομοθεσίας, ἡ ποινικὴ διαδικασία ἐν σχέσει πρὸς τὸ κολαζόμενον ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ἀδίκημα θὰ ἀπεκλείετο ἕνεκα τῆς παρόδου τοῦ χρόνου
- (δ) ὅπως ἀρνήται τὴν ἐφαρμογὴν κυρώσεων καταγγιγνωσμένων ἐρήμην ὡς καὶ τῶν "ordonnances pénales", ἢ μιᾶς μόνον ἐκ τῶν ἐν λόγω κατηγοριῶν ἀποφάσεων
- (ε) ὅπως ἀρνήται τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Ἀρθροῦ Β, ὅσοις τὸ Κράτος τοῦτο ἔχει ἰδίαν ἀρμοδιότητα καὶ ὅπως ἀναγνωρίζῃ εἰς τοιαύτας περιπτώσεις μόνον τὸ ἰσοδύναμον τῶν πράξεων τῶν διακοπιουσῶν ἢ ἀναστολλουσῶν τὸν χρόνον παραγραφῆς, αἵτινες ἐξελελέσθησαν πλήρως ἐν τῷ αἰτουμένῳ Κράτει
- (στ) ὅπως ἀποδεχθῇ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Μέρους III ὅσον ἀφορᾷ μόνον εἰς τὸ ἕν ἐκ τῶν δύο κεφαλαίων αὐτοῦ.

ΠΙΝΑΞ II

Κατάλογος ἀδικημάτων ἑτέρων ἢ τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὸ ποινικὸν δίκαιον

Τὰ ἀκόλουθα ἀδικήματα ἐξομοιοῦνται πρὸς τὰ ἀδικήματα τοῦ ποινικοῦ δικαίου :

- ἐν Γαλλίᾳ : Πᾶσα παράνομος συμπεριφορὰ κολαζομένη ὑπὸ τινος "contravention de grande voiries".
- ἐν τῇ Ὁμοσπονδίᾳ Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας : Πᾶσα παράνομος συμπεριφορὰ ρυθμιζομένη συμφῶνως πρὸς τὴν διαδικασίαν τὴν ἐκτιθεμένην εἰς τὸν Νόμον περὶ παραβιάσεων τῶν Κανονισμῶν (Gesetz über Ordnungswidrigkeiten) τῆς 24ης Μαΐου 1968 (BGBl 1968, I 481).
- ἐν Ἰταλίᾳ : Πᾶσα παράνομος συμπεριφορὰ ἐφ' ἣς εἶναι ἐφαρμοστέος ὁ Νόμος ὑπ' ἀρ. 317 τῆς 3ης Μαρτίου 1967.

ΠΙΝΑΞ ΙΙΙ

Κατάλογος τῶν "Ordonnances Pénales"

ΑΥΣΤΡΙΑ

Strafverfugung ("Άρθρα 460—62 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας).

ΓΑΛΛΙΑ

1. Amende de Composition ("Άρθρα 524—528 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας συμπληρωθέντος ὑπὸ τῶν "Άρθρων 42—50).

2. Ordonnance pénale ἐφαρμοζομένη μόνον εἰς τοὺς νόμους τοῦ Κάτω—Ρήνου, τοῦ "Ανω—Ρήνου καὶ τοῦ Μοζέλλα.

ΔΑΝΙΑ

Bødeforelaeg or Udenretlig bdevedtagelse ("Άρθρον 931 τοῦ περὶ Δικαστηρίων Νόμου).

ΕΛΒΕΤΙΑ

1. Strafbefehl (Aargau, Bale-Country, Bale-Town, Schaffhausen, Schwyz, Uri, Zug, Zurich).

Ordonnance pénale (Fribourg, Valais).

2. Strafantrag (Lower Unterwalden).

3. Strafbescheid (St. Gallen).

4. Strafmandat (Vern, Graubunden, Solothurn, Upper Unterwalden).

5. Strafverfugung (Appenzel Outer Rhoden, Glarus, Schaffhausen, Thurgau).

6. Abwandlungserkenntnis (Lucerne).

7. Bussenentscheid (Appenzel Inner Rhoden).

8. Ordonnance de condamnation (Vaud).

9. Mandat de repression (Neuchatel).

10. Avis de contravention (Geneva, Vaud).

11. Prononcé préfectoral (Vaud).

12. Prononcé de contravention (Valais).

13. Decreto di accusa (Ticino).

ΙΤΑΛΙΑ

1. Decreto pénale ("Άρθρα 506—10 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας).

2. Decreto pénale ἐπὶ δημοσιονομικῶν θεμάτων (Νόμος 7ης Ἰανουαρίου 1929, Ἄρ. 4).

3. Decreto pénale ἐπὶ ναυτικῶν θεμάτων ("Άρθρα 1242—43 τοῦ Ναυτικοῦ Κώδικος).

4. Ἀπόφασις ἐκδιδομένη δυνάμει τοῦ Νόμου Ἄρ. 317 τῆς 3ης Μαρτίου 1967.

ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΝ

1. Ordonnance pénale (Νόμος τῆς 3ης Ἰουλίου 1924 περὶ τῆς ὀργανώσεως τῶν "ordonnances pénales").

2. Ordonnance pénale ("Άρθρον 16 τοῦ Νόμου τῆς 14ης Φεβρουαρίου 1955 περὶ Τροχαίας Κινήσεως ἐπὶ τῶν Δημοσίων Ὁδῶν).

ΝΟΡΒΗΓΙΑ

1. Forelegg ("Άρθρα 287—290 τοῦ Νόμου περὶ Δικαστικῆς Διαδικασίας εἰς Ποινικὰς Ὑποθέσεις).

2. Forenklet forelegg ("Άρθρον 31B τοῦ Κώδικος Ὀδικῆς Κυκλοφορίας τῆς 18ης Ἰουνίου 1965).

ΟΜΟΣΠΟΝΔΟΣ ΔΗΜΟΓΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

1. Strafbefehl ("Άρθρα 407—412 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας).

2. Strafverfugung ("Άρθρον 413 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας).

3. Bussgelabescheid ("Άρθρα 65—66 τοῦ Νόμου τῆς 24ης Μαΐου 1968—BGBL 1968 I, 481).

ΣΟΥΗΔΙΑ

1. Strafforelaggande (Κεφάλαιον 48 τοῦ Κώδικος Δικονομίας).
2. Forelaggande av ordningsbot (Κεφάλαιον 48 τοῦ Κώδικος Δικονομίας).

ΤΟΥΡΚΙΑ

Ceza Kararnamesi ("Ἀρθρα 386—91 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας) καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἀποφάσεις διὰ τῶν ὁποίων αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ ἐπιβάλλουν κυρώσεις.

Κεκυρωμένον ἀληθές ἀντίγραφον τοῦ μόνου πρωτοτύπου ἐγγράφου, εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικὴν, κατατεθειμένου εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης.

Ἐν Στρασβούργῳ, σήμερον τῇ 19ῃ Ἰουνίου 1970.

Ὁ Διευθυντὴς τῶν Νομικῶν Ὑποθέσεων
τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης,
(Ὑπ.) H. GOLSONG.